

ปฐมบท

ก๊ก ก๊ก ก๊ก ก๊ก อีวีเลียเอินได้ยินเสียงสั้นสูงของเธอเอง ยามกลางดึก
เงียบสงัดยิ่งทำให้รู้สึกว่เสียงดังกว่าปกติ เธอพยายามเดินให้เบา
บ้านเรือนหลายหลังตามสองข้างทางปิดไฟแล้ว ตอนนี้อยู่ที่เตียงคิดว่า เงียบจนเธอ
ต้องเข่งเท้าเดินกว่าเสียงจะเบา

ความจริงรองเท้าที่สวมวันนี้ก็ไม่สูงมาก เพียงแต่บรรยากาศรอบๆ เงียบ
จนทุกอย่างก้าวดูราวจะดังก้องไปทั่ว

ตอนแรกคุยกันไว้ดื่บตีว่าร้องเพลงถึงห้าทุ่มก็จะแยกย้าย ปรากฏว่า
ทุกคนสนุกมากก็เลยต่อกันอีกชั่วโมง สุดท้ายต้องวิ่งหาชีวิตให้ทันรถไฟขบวน
สุดท้าย กว่าจะได้กลับก็ตีึกมากแล้ว

ก๊กก๊ก ตึก ก๊กก๊ก อีวีเลียเอินรู้สึกแปลกๆ เหมือนมีเสียงรองเท้าอีกคู่
แทรกเสียงสั้นสูงของเธอมาด้วย

เธอแสร้งหันไปมองด้านหลังราวกับไม่ได้เกิดอะไรขึ้น ห่างไปประมาณ
สิบเมตรมีร่างของใครอีกคนกำลังเดินอยู่บนถนนสายเดียวกัน เธอรีบหันกลับมา
แน่นอนว่าถนนสายนี้ไม่ได้มีบ้านเธอแค่หลังเดียว คนอื่นจะเดินทางเดียวกัน
ก็ไม่ใช่เรื่องแปลก แต่ตีึกตี้นอย่างนี้เธออตระแวงไม่ได้

และเพราะตึกมากแล้วนี่เอง จึงเป็นธรรมดาที่เธอจะกลัวและเริ่มเร่งฝีเท้า โดยอัตโนมัติ เลี้ยวซ้ายแยกหน้าก็จะถึงบ้านเธอแล้ว

เสียงฝีเท้าใกล้เข้ามาเรื่อยๆ เธอแอบเหลือบไปมองด้านหลังและพบว่า เป็นผู้ชาย เขาดูเหมือนกำลังเร่งฝีเท้า ตอนนี้อยู่ระยะห่างระหว่างเขากับเธอลดลงกว่าครึ่ง อีกทั้งยังใกล้เข้ามาเรื่อยๆ

ทั้งสองเดินอยู่คนละฟั้งถนน ดูเผินๆเหมือนไม่อันตรายนัก แต่ทำไมเธอรู้สึกเหมือน...ผู้ชายคนนั้นกำลังมองเธออยู่

เธอสวมกระโปรงสั้น แต่ก็ไม่ได้สั้นอะไรขนาดนั้น หญิงสาวหนีบกระเป๋าถือแบล่ลำตัวแล้วเร่งฝีเท้าให้เร็วขึ้นอีก ทางแยกอยู่ตรงหน้านี่เอง เธอเหลือบมองด้านหลังด้วยหางตาโดยแกล้งทำเป็นมองรถที่วิ่งมา แล้วเลี้ยวซ้ายอย่างรวดเร็ว

อี๊ว! เลี้ยวเอินเลี้ยวซ้ายข้ามไปอีกฟั้งของซอย อีกไม่กี่วินาทีเธอจะถึงถนนฟั้งที่ชายคนนั้นเดินอยู่ แต่เธอไม่กล้ามองเขา ก้มหน้าก้มตาสาวเท้าไปข้างหน้า ไม่สนใจอีกต่อไปว่าสันสูงจะส่งเสียงดังขนาดไหน เสียงก็ก๊กก๊กก๊ก ก้องไปทั่วถนนยามค่ำคืน

แต่...เสียงวิ่งของเท้าอีกคู่ทำให้เธอตกใจจนทำอะไรไม่ถูก!

นี่มันเรื่องบ้าอะไรกัน! อี๊ว! เลี้ยวเอินหันขวับ เธอจ้องมองซอยเล็กแคบด้านหลัง นอกจากรถที่จอดอยู่สองข้างทาง ไม่มีใครอยู่ตรงนั้นแม้แต่คนเดียว

ต...แต่เมื่อครู่เธอได้ยินเสียงคนวิ่งเข้ามาในซอยนี้จริง ๆ แถมเสียงรองเท้ายังเหมือนของผู้ชายคนนั้นไม่ผิดเพี้ยน

เธอกลืนน้ำลาย เหนือซิมจนฝ่ามือขึ้น ถึงไม่เห็นใครแต่เวลานี้ใจเธอลั่นไปหมด อี๊ว! เลี้ยวเอินเร่งฝีเท้ามุ่งหน้าไปยังบ้านของเธอ เธอเช่าห้องอยู่ในอพาร์ตเมนต์แบบเก่าที่มีห้าชั้น ไม่มีลิฟต์ ไม่มียามรักษาความปลอดภัย แต่ภายในสะอาดสะอ้าน ผู้เช่าส่วนใหญ่เป็นนักเรียน ส่วนน้อยเท่านั้นที่อยู่เป็นครอบครัว นับว่าปลอดภัยทีเดียว

เธอเสียบลูกกุญแจในรูกุญแจ บิดแก๊กรัก ประตูเปิดออก อี๊ว! เลี้ยวเอิน

ผลึกประตูปิดกลางหอบหายใจ หางตาเหลือบมองไปด้านข้างโดยสัญชาตญาณ
ไม่รู้ชายว่าคนนั้นมาอยู่ที่นี้ตั้งแต่เมื่อไร เขายืนห่างจากเธอไปไม่ถึงสิบเมตร
และกำลังมองเธออยู่!

“กรี๊ดดด!” อีวีเสียวเินหลุดเสียงร้องด้วยความตกใจ ชายคนนั้นกำลัง
จะพุ่งเข้ามาหาเธอ!

ไม่นะ! อีวีเสียวเินวิ่งเข้าตึกอย่างรวดเร็วที่สุดเท่าที่ทำได้ วินาทีที่ประตูกำลัง
จะจับปิด เธอเห็นว่าอีกก้าวเดียวชายคนนั้นก็จะถึงตัวเธอ!

ปัง! หญิงสาวไม่สนใจแล้วว่าตอนนี้ก็เื่องที่ยาม เธอกระแทกปิดประตู
เสียงลั่นด้วยความกลัว แข็งขาอ่อนยวบขณะถอยหนีไปข้างหลัง ตามองเงา
ตรงช่องใต้ประตูใหญ่ ใครบางคนยืนอยู่ตรงนั้น เขาไม่เคยประตูและไม่จาก
ไปไหน รวากับรู้ว่าเธอยืนอยู่หลังประตูนี้เอง

สตอล์กเกอร์หรือ หรือว่าคนโรคจิต น่ากลัวเหลือเกิน หลังจากวันนี้
เธอคงไม่กล้ากลับบ้านตึกอย่างนี้แล้ว

อีวีเสียวเินหมุนตัวแล้วเดินขึ้นบันไดอย่างหวาดหวั่น ห้องของเธออยู่
ชั้นห้า วิ่งขึ้นบันไดเวลาอะดรีนาลินหลังแบบนี้ไม่รู้สึกรู้สึกเหนื่อยสักนิด ประตู
ทางเข้าชั้นห้าล็อกแล้ว เธอไขกุญแจเปิดแล้วเดินย่องผ่านระเบียงทางเดินไป
เงียบ ๆ ถัดจากระเบียงคือพื้นที่ส่วนกลาง ตามด้วยห้องชุดสามห้องที่อยู่บนชั้นนี้
ห้องของเธออยู่สุดทางเดิน เธอวิ่งเข้าห้องอย่างรวดเร็วราวลมกรดแล้วหันไปล็อก
ประตูทันที ทั้งยังคล้องโซ่เพิ่มอีกชั้นด้วยมืออันลั่นเทา

เธอหันหลังฟังประตู ลมหายใจถี่กระชั้น หัวใจเต้นแรงจนแทบหลุด
จากอก ออกสั่นขวัญแขวนไปหมด เธอถูกคนไล่ตาม...เธอเบิกตากว้างด้วยความ
หวาดหวั่น หวังว่าไอ้โรคจิตนั้นจะไปที่อื่นแล้วนะ

เธอเหงื่อแตกท่วมตัว สิ่งแรกที่ทำคือหยิบมือถือจากในกระเป๋าหนังมา
อัปเดตสแตตส์ในเฟซบุ๊ก บอกทุกคนว่าเมื่อก็เธอเจอสตอล์กเกอร์โรคจิตไล่ตาม
ตอนนี้ถึงบ้านโดยปลอดภัยแล้วแต่ยังกลัวจนหายใจไม่ทั่วห้อง

คอมเมนต์จำนวนมากพรังพฐเข้ามาราวพายุหิมะ ส่วนมากถามไถ่ด้วยความห่วงใย โลกนี้ก็แดงไม่หยุด พอตอบจนเบื่อก็แล้วหญิงสาวถึงลุกขึ้น ตามตัวมีแต่กลิ่นบุหรี่ปริ้วกับกลิ่นเหม็น เธอคิดว่าควรรีบไปอาบน้ำ พรังนี้มีเรียนเสียด้วย

ตีหนึ่งครึ่ง เธอเซ็ดผมเปียกขึ้นปลางเดินออกจากห้องน้ำ อ่านข้อความจากเฟซบุ๊กและไลน์ในมือถือ คิดว่าอีกเดี๋ยวค่อยตอบ จากนั้นเสียบมือถือชาร์จแบตไว้บนโต๊ะแล้วนั่งลง ใช้คอมพิวเตอร์ตอบน่าจะเร็วกว่ากันเยอะ พิมพ์บนมือถือซ้ำจะตายไป

เวลานี้ใจเริ่มสงบลงบ้าง เธอเริ่มกังวลว่าหลังจากนี้ควรทำอะไร ถ้าอีกฝ่ายอยู่ละแวกนี้เหมือนกันแล้ว “แบบนี้เขารู้แน่สิว่าบ้านเธออยู่ที่ไหน” ข้อความจากเพื่อนคนหนึ่งถามด้วยความกังวล

อีว์เสี่ยวเอินใจหายวาบ จริงด้วย เขาไล่ตามเธอมาจนถึงประตูใหญ่ แปลว่าเขารู้แน่ ๆ ว่าบ้านเธออยู่ที่ไหน! พอคิดถึงตรงนี้ เหนือเย็นขึ้นก็ผุดเต็มหน้าผาก

“เสี่ยวเอิน พอกลับถึงห้องเธอเปิดไฟทันทีหรือเปล่า ถ้าทำแบบนั้น เขาต้องรู้แน่ๆว่าเธออยู่ห้องไหน!”

ว่าไงนะ! อีว์เสี่ยวเอินใจตกไปอยู่ที่ตาตุ่ม หันขวับไปมองไฟดวงใหญ่ในห้องของตัวเอง เมื่อกี้พอเธอเข้ามาเปิดไฟทันทีนี่นา! เธอกวาดตามองทั่วห้องด้วยความวิตก หัวใจเริ่มเต้นเร็วขึ้นมาอีก เธอลุกขึ้นด้วยท่าที่หวาดระแวง ตอนนี้จะปิดไฟก็ไม่ทันแล้ว คงได้แต่ภาวนาให้ไอ้โรคจิตนั้นรีบเดินไปที่อื่น

กล่อมเนื้อล้าคอบีบเกร็งจนรู้สึกราวจะขาดอากาศหายใจ โຕะของเธอหันไปทางหน้าต่างซึ่งมีผ้าม่านบังไว้ เธอขยับเข้าไปใกล้ด้วยความพรันใจ มือขวานั่นสั่นเทายกขึ้นช้า ๆ แฉมแค่ตรงมุมนิดเดียวก็พอ หน้าต่างห้องเธอมองเห็นด้านล่างอาคารได้พอดี ไอ้โรคจิตนั้นคงไม่...

ชายคนนั้นยืนอยู่ในซอยด้านล่าง เขากำลังงยหน้า จ้องตรงมาที่ห้องของเธอ!

ไม่นะ! อีวีเสี่ยวเอินตกใจจนปล่อยผ้ามาบนสิ้นหลุดจากมือ ขาอ่อนยวบ
ทรุดลงกับพื้น เขาอยู่ข้างล่าง เขา-อยู่-ข้าง-ล่าง!

เธอพุ่งไปที่คอมพิวเตอร์แล้วพิมพ์มือเป็นระวิงทันที ผู้ชายคนนั้นอยู่
ข้างล่าง!

ตึก ตึกตึก...

“แจ้งความเร็วเข้า!”

“รีบเปิดหน้าต่างแล้วกรี๊ดเสียงดัง ๆ!”

“เสี่ยวเอิน บ้านเธออยู่ที่ไหน เตี่ยวฉันช่วยแจ้งความ!”

“ทำไมไม่ตอบ เธอเป็นอะไรี่เปล่า”

“เสี่ยวเอิน อีวีเสี่ยวเอิน เธอยังอยู่หรือเปล่า!”

“...”

1

ผู้หายสาบสูญรายแรก

รถไฟเคลื่อนเข้าเทียบสถานีช้าๆ แต่ชายหนุ่มก้าวไปยืนรอหน้าประตูด้วยสีหน้ากระวนกระวายก่อนแล้ว พอรถจอดสนิทและประตูเปิด เขาก็พุ่งออกไปทันที

เขาเดินพลางกดปุ่มโทรออกในมือถือซ้ำแล้วซ้ำอีก ต่อสายไปที่ครั้งก็เจอแต่ระบบรับฝากข้อความ เขาโทรตั้งแต่ไม่มีคนรับจนกลายเป็นตัดตรงเข้าระบบฝากข้อความ ใจหวั่นเกรงว่าเขาโทรจนมือถือของอีกฝ่ายแบตหมดหรือเปล่า แต่ปัญหาคือ...ทำไมไม่รับสาย

สองวันก่อนแฟนสาวโทรมาหากลางดึก ตอนนั้นเขาหลับสนิทจนไม่ได้ยิน วันรุ่งขึ้นเห็นสายที่ไม่ได้รับก็รีบโทรกลับแต่ไม่มีคนรับ ดูในไลน์ก็ไม่เจอข้อความจากเธอ จนเข้าเฟซบุ๊กถึงเห็นสเตตัสประหลาดที่เธอเขียนไว้ว่า “ผู้ชายคนนั้นอยู่ข้างล่าง!”

เขาอ่านโพสต์ของเธออย่างงุนงง มีคนเข้ามาตอบให้ระวังและบอกให้แจ้งตำรวจ แต่แฟนเขาไม่ได้ตอบ เขาพยายามโทรหลายครั้งก็ไม่มีคนรับ ส่งไลน์ไปเป็นร้อยข้อความก็ไม่อ่านและไม่ตอบ เขาไม่สบายใจเลย

ตอนแรกเขานึกว่าเธอโกรธที่เขาไม่รับโทรศัพท์ แต่เขาเคยอธิบายไปเป็นร้อยๆ ครั้งแล้ว เขาเหนื่อยมากที่ต้องเรียนไปด้วยทำงานพิเศษไปด้วย แถมเขาเป็นคนหลับลึก พอหลับแล้วก็ไม่รู้ไม่ได้ยินอะไรทั้งนั้น เพราะงั้นถ้าเธอโทรมาตึกๆ แล้วเขาไม่ได้รับก็ได้โปรดอย่างอนเขาเลย

แต่เนี่ยผ่านมาวันหนึ่งแล้วเธอยังเงิบหาย ทั้งโทรศัพท์ทั้งไลน์เงียบสนิท เขาเริ่มรู้สึกว่ามีผิดปกติ ถ้าแคงอนก็ไม่น่าหายไปนานขนาดนี้ คราวนี้จึงต้องเชิญอาจารย์มาเป็นตัวช่วย - เพื่อนสนิทของแฟนนั่นเอง

“หงเหวยถึง! ทางนี้!” ทันทีที่ออกมาจากสถานีก็เห็นหลินซือหนีกับอาจารย์ แฟนของเธอกำลังยืนรออยู่ตรงทางออก

“ได้ข่าวอะไรบ้างไหม” พอหงเหวยถึงเห็นทั้งสองก็พุ่งเข้าไปถามทันที หลินซือหนีสายหน้าอย่างเคร่งเครียด “ไม่มีเลย ฉันไปเคาะห้องเสี่ยวเอินตั้งหลายรอบก็ไม่มีคนมาเปิดประตู ถามเพื่อนที่เรียนห้องเดียวกับเขาก็บอกว่าสองวันนี้ไม่เห็นเขาไปเรียนเลย!”

หงเหวยถึงยั้งฟังยั้งกังวล เมื่อวานพอติดต่อหลินซือหนีถึงได้รู้ว่าสองวันที่ผ่านมาเสี่ยวเอินไม่ได้ติดต่อเธอเลย วันพฤหัสบดีกับศุกร์มีเรียนแค่ไม่กี่วิชา ตอนแรกทุกคนจึงไม่คิดอะไรมาก นึกว่าเป็นวันหยุดเธอไปร้องคาราโอเกะจนตึกเลยก็เกียจมาเรียน

พอรู้ข่าวเขาก็รีบนั่งรถขึ้นมาจากทางใต้ตั้งแต่คืนวาน และขอร้องให้หลินซือหนีช่วยติดต่อเธออีกแรง

“ลองถามคนที่อยู่ตึกเดียวกันหรือยัง” พวกเขาเดินจัมๆ เลี้ยวเข้าซอยมุ่งหน้าไปยังห้องเช่าของอีวีเสี่ยวเอิน

“ฉันเจอแต่คนเดียวเอง อีกสองคนยังไม่เคยเจอ...” หลินซือหนีตอบอย่างกระอักกระอ่วน “เสี่ยวเอินไม่สนิทกับเพื่อนบ้าน พวกเขาบอกว่าไม่เห็นอะไรผิดปกติ แล้วพวกเขาก็ไม่ค่อยได้คุยกับเสี่ยวเอินเท่าไรด้วย”

“ให้ตายสิ!” หงเหวยถึงร้อนใจจนแทบทนไม่ไหว “เขาทำอะไร

ของเขานะ...ฉันร้อนใจจะแย่แล้ว”

“ฉันติดต่อเจ้าของห้องเช่าแล้ว ขอร้องให้เขาเปิดห้องให้พวกเราเข้าไป ต่อให้เสี่ยวเอนไม่อยู่ก็น่าจะได้เบาะแสะอะไรบ้าง!” หลินซือหนิงกุมมือถือนั่น เธอเป็นผู้ช่วยที่เยี่ยมมาก ติดต่อเจ้าของห้องไว้เรียบร้อยแล้ว

“ฉันคิดว่าควรแจ้งตำรวจ” อาเจี่ยแสดงความเห็นบ้าง “ตามหลักแล้ว เขาหายตัวไปเกินยี่สิบสี่ชั่วโมงแบบนี้เราแจ้งความได้นะ แต่ซือหนิงนะสิ มาห้ามฉัน!”

แจ้งความ...หงเหวยถึงปวดแปลบในใจ เขารู้สึกว่าถ้าแจ้งตำรวจแปลว่าเป็นเรื่องร้ายแรง เขาไม่อยากจะเสี่ยวเอนเจอเรื่องหนักหนาขั้นนั้น

“ฉันก็แค่คิดว่าเราน่าจะไปดูที่ห้องเสี่ยวเอนก่อนแล้วค่อยตัดสินใจ เพราะตอนนี้เรายังไม่แน่ใจเลยว่าเกิดเรื่องอะไรกับเขาหรือเปล่า เมื่อก่อนเขาหายหน้าไปสองสามวันก็เป็นเรื่องปกตินะ” หลินซือหนิงยิงพูดยิงวิตก “หงเหวยถึง นายเห็นด้วยไหม”

“ก็ใช่...แต่เจียบหายไม่ตอบข้อความแบบนี้ฉันเพิ่งเจอครั้งแรก” หงเหวยถึง เร่งฝีเท้าเดินไปข้างหน้า “เธอติดต่อพ่อแม่เขาหรือยัง”

“ใครจะไปกล้า! จะให้ฉันบอกพวกเขาว่ายังไง อีวีเสี่ยวเอนหายตัวไป ค่ะ! แบบนี้เธอ ฉันว่าจะยิ่งกลายเป็นเรื่องใหญ่แน่สิ” หลินซือหนิงสุดหายใจ ลึก “โอเค จะยังไงก็ช่าง พวกเราไปที่ห้องเสี่ยวเอนก่อนแล้วค่อยว่ากัน เลี้ยวซ้ายข้างหน้า”

อ้าว หงเหวยถึงเดินแซงไปก่อนแล้ว ดูเหมือนเขาก็รู้ทางไปบ้านเธอ เหมือนกัน

ซอยเจียบสงบไม่มีคนเดินขวักไขว่ เขาจำได้ว่าเดินตรงไปเรื่อยๆจนถึง กลางซอย เลี้ยวซ้ายแยกแรกแล้วเลี้ยวซ้ายอีกครั้งก็จะถึงบ้านของอีวีเสี่ยวเอน... หลังจากเธอย้ายบ้านเขาเคยมาแค่สองครั้ง เลยกลัวว่าตัวเองจะจำทางผิด จึงขอให้หลินซือหนิงไปรับที่สถานี

พอเลี้ยวซ้ายก็เห็นชายวัยกลางคนคนหนึ่งยืนอยู่หน้าพาร์ตเมนต์ สีหน้า
เคร่งเครียด

“คุณฉินใช่ไหมคะ” หลินซือหนีเข้าไปถาม

“อา...คุณหลินใช่ไหม” เจ้าของห้องมองพวกเขาทั้งสามแวบหนึ่ง
“พวกเธอบอกว่าอยู่ชั้นห้าไหม”

“ใช่ค่ะ อีวีเสี่ยวเอินที่อยู่ห้อง 503 ค่ะ” หลินซือหนีสบตาเขาตรง ๆ
แล้วเอ่ยขอร้องจากใจจริง “ขอร้องล่ะค่ะ คุณไปยื่นดูพวกเราเลยก็ได้ เราติดต่อ
เขาไม่ได้จริง ๆ เลยกักรว่าจะเกิดเรื่องอะไรกับเขาล่ะ”

“ฉันสิต้องกังวลว่าเขาจะเกิดเรื่อง!” เจ้าของบ้านหันไปเปิดประตูเหล็ก
สีเทาด้านหน้าตึก แล้วรีบนำทางทุกคนเดินขึ้นบันได

บันไดแค่ว่าชั้นไม่สูงนัก แต่หงเหว่ยถึงรู้สึกเหมือนเวลาผ่านไปเป็นปี
เขาร้อนใจอยากรู้ว่าอีวีเสี่ยวเอินหายไปไหน...ไม่สิ เขาหวังว่าเธอจะอยู่ในห้อง
เธออาจจะเล่นเกมหรือหลับอยู่ก็ได้ แต่ได้โปรดเถอะ ได้โปรดอย่าเป็นอะไรไปเลย

พอมาถึงหน้าห้อง 503 เจ้าของห้องก็เคาะประตูพอเป็นพิธี รอให้
คนในห้องออกมาเปิด แต่สถานการณ์ไม่ต่างจากที่หลินซือหนีเจอเมื่อวาน
เงียบกริบไม่มีเสียงตอบรับ

เขาหันไปมองนักศึกษาทั้งสาม ทุกคนพยักหน้า ๆ หงักให้เปิดประตู
เจ้าของห้องส่งเสียงบอกรว่าจะขอเข้าไปด้านใน แล้วหยิบกุญแจสำรองออกมา
สอดในรูกุญแจ *แกร๊ก* ทันทีที่เปิดล็อกหงเหว่ยถึงก็รีบคว้าลูกบิดแล้วผลัก
เปิดประตูเต็มแรง *บึ่ง!*

ประตูเดັงกลับมาชนหัวเขาอย่างแรง หงเหว่ยถึงยืนกุมหน้าผากด้วยสีหน้า
งุนงง ที่แท้เพราะยังมีโซ่คล้องประตูล็อกอยู่ ทำให้แง้มประตูเปิดได้แค่สิบ
เซนติเมตร

“...เสี่ยวเอิน!” หลินซือหนีเห็นดั่งนั้นก็ตีใจมาก เพราะโซ่คล้องล็อกประตู
จากด้านใน แปลว่าเจ้าตัวต้องอยู่ข้างในแน่! “อีวีเสี่ยวเอิน!”

ยังคงไม่มีเสียงตอบ หลินซื่อหนิใจตกไปอยู่ที่ตาตุ่ม หงเหวยถึงตะโกนเรียกหลายครั้งก็ไม่มีคนตอบ เจ้าของห้องบ่งนี่มั่งายู่ข้าง ๆ ตอนเซ็นสัญญา เขาแจ้งอย่างชัดเจนแล้วว่าห้ามต่อเติมอะไรทั้งสิ้น โดยเฉพาะพวกที่ต้องตอกตะปูทำไม้ไม่มีใครฟังเลย!

หงเหวยถึงดึงหลินซื่อหนิออกจากหน้าประตูแล้วแอบไปหน้ากับช่องประตูที่แง้มอยู่ ความกังวลพลุ่งพล่านอีกครั้ง ห้องที่เขาเห็นผ่านช่องแคบ ๆ นี้ทั้งรกและละอะเหมือนระเบิดลงจนของกระจุกกระจายไปทุกที่ แต่อิวี่เสี่ยวเอินที่เขา รู้จักเป็นผู้หญิงเรียบร้อยและสะอาดมาก!

“เอากระจกมา!” หลินซื่อหนิหยิบกระจกจากกระเป่าถือส่งให้เขาโดยไม่ลังเล หงเหวยถึงรับไว้และยื่นกระจกผ่านช่องประตูเข้าไปส่องดูด้านในทันที

ห้องไม่สว่างแต่ก็ไม่มืด แสงแดดลอดผ่านผ้าม่านสีเขียวยเข้ามา ทำให้แสงสีเขียวอาบไล้ทั่วห้อง กระจกสะท้อนให้เห็นมุมหนึ่งภายในห้อง ของบนโต๊ะคว่ำหล่นลงมา รองเท้าของอิ้วี่เสี่ยวเอินที่วางไว้บนพื้นกระเด็นไปคนละทิศผ่านววมครึ่งหนึ่งกองอยู่บนพื้น อีกครึ่งพาดอยู่บนเตียง เหมือนถูกใครรื้อห้องจนละอะ...ไม่นะ!

สภาพเหมือนสนามรบหลังสงคราม

หงเหวยถึงมือสั่นโดยไม่รู้ตัว เขารู้แน่ๆ เกิดเรื่อง มือค่อย ๆ ขยับกระจกส่องไปด้านข้างอีกนิด...บนผนังสีขาวสะอาดปรากฏรอยเล็บตะกูดอย่างชัดเจน!

“...แจ้งความ” เขาพิมพ์ในคอ “แจ้งตำรวจที่...”

“ว่าไงนะ” หลินซื่อหนิขยับเข้ามาถาม

“เกิดเรื่องแล้ว!” หงเหวยถึงหันขวับมาด้วยสีหน้าตื่นตระหนก “รีบแจ้งตำรวจเร็ว!”

ส่วนใหญ่ผู้หญิงที่เช่าห้องอยู่คนเดียวมักเลือกขนาดไม่เกินห้าหรือหกผิง¹ ห้องของอีวีเลียวเอินนั้นว่าใหญ่หน่อย กว้างแปดผิง อยู่ห่างจากมหาวิทยาลัยพอสมควรจึงราคาถูก ห้องทรงสี่เหลี่ยมผืนผ้า หากมองจากมุมสูง ประตูห้องจะอยู่มุมซ้ายล่างของด้านยาว ดังนั้นพอเปิดประตูมาจะเห็นหน้าต่างอยู่ทางทิศหนึ่งนาฬิกา ซ้ายมือคือตู้เสื้อผ้า ถัดไปทางขวามือนิดเดียวคือปลายเตียง ช่วงกลางเตียงวางโต๊ะเหลี่ยมแบบญี่ปุ่นหันไปทางหน้าต่าง ถัดจากโต๊ะไปทางขวาเป็นพวกตู้เก็บของ ส่วนห้องน้ำอยู่ด้านในสุด

แต่โต๊ะคอมพิวเตอร์ที่ตั้งชิดกับหน้าต่างทางทิศหนึ่งนาฬิกาอยู่ในสภาพและเทอะ หน้าจอเอียงกระเท่เร่ คีย์บอร์ดหล่นไปอยู่บนพื้น ที่ใส่ปากกาล้มระเนระนาดอยู่บนโต๊ะ ปากกาดินสอกลิ้งไปทั่ว ระหว่างโต๊ะตัวนี้กับเตียงคือโต๊ะญี่ปุ่น บรรดาเครื่องสำอางและเครื่องประศินผิวที่เดิมวางไว้บนโต๊ะตัวเดียวกันนี้หล่นกระจายไปทั่วพื้น ส่วนโต๊ะถูกเลื่อนไปชิดกับปลายเตียง ย้ายจากตำแหน่งเดิมที่เคยอยู่

ส่วนเตียงนั้น มุมหนึ่งของผ้าวมกองอยู่ปลายเตียง รอยเท้าเป็นนคราบเลือดแดงฉานประทับอยู่บนผ้า เหมือนผ้าวมถูกเท้าลากไปข้างหน้าทำให้เประอะเป็นรอย

จากการตรวจสอบไม่พบคราบเลือดปริมาณมากในที่เกิดเหตุ หากสันนิษฐานจากสิ่งที่เห็นในเวลานี้ เจ้าของเท่านั้นจะเหยียบเศษกระຈก พอเหยียบที่ไหนจึงเป็อนเป็นคราบเลือดไปด้วย

แต่ว่า...นายตำรวจเงหน้ามองแล้วถ่ายรูปหลักฐานบนกำแพงสีขาวย รอยตะกุกของนิ้วเป็อนเลือดตามกำแพง เหมือนมีคนใช้มือตะกายกำแพงอย่างแรง แต่จุดที่มีร่องรอยมากที่สุดคือพื้นหน้าประตูห้อง

พื้นห้องทำจากไม้ รอยนิ้วตะกุกฝังลึกในเนื้อไม้ มีราวห้าหรือหกรอย

¹ หน่วยวัดขนาดพื้นที่ของไต้หวัน 1 ผิงเท่ากับ 3.3 ตารางเมตร

อยู่บริเวณที่เป็นทางเข้าบ้าน ไหล่จากต้นไม้ไปลึก คราบเลือดแห้งกรังติดอยู่ตามร่อง แสดงว่าเวลาผ่านไปนานแล้ว

พวกหญิงหญิงถึงตัดสินใจแจ้งความ เรื่องมาถึงขั้นนี้แล้วไม่มีทางอื่น นอกจากแจ้งคนหาย พอตำรวจมาถึงที่เกิดเหตุก็ตัดโซ่คล้องประตู เมื่อเห็นสภาพภายในห้อง ทุกคนถึงกับใจหายวาบ หญิงหญิงยืนอยู่หน้าประตูมองรอยตะกุกตะกักบนกำแพง หัวใจเหมือนถูกบีบอย่างแรง นี่เป็นรอยจากมือของเสี่ยวเอินหรือเปล่า เกิดเรื่องอะไรขึ้นถึงมีรอยตะกุกแบบนี้ได้

ถ้าไม่ใช่รอยของเสี่ยวเอินเล่า จะเป็นฝีมือของใคร เกิดเรื่องอะไรขึ้นในห้องนี้กันแน่

“เหมือนมีการต่อสู้เกิดขึ้นที่นี่” นายตำรวจที่ยืนอยู่หน้าประตูเอ่ยพลางสำรวจสภาพภายในห้อง ท่าทางเหมือนคิดอะไรอยู่ในใจ ก่อนจะเดินเข้าไปตรวจดูใกล้ๆ “เรามีความแค้นอะไรกับใครหรือเปล่า”

“ไม่มีหรอกครับ พวกเราเป็นแค่นักศึกษาแหละ” หญิงหญิงตอบพลางขมวดคิ้วมุ่น *ถามว่าอะไรของเขา*

“ก็ไม่แน่ เลือดร้อนที่สุดก็วัยรุ่นนี่ละ” ตำรวจตอบเสียงเรียบ “พวกเธอบอกว่าเขาเจอใครจิตใจใหม่”

“ใช่ค่ะ ดินก่อนเสี่ยวเอินโพสต์บนเฟซบุ๊กว่ามีคนสะกดรอยตาม...แถมยังเดินตามเขามาถึงหน้าพาร์ตเมนต์ด้วย!” หลินซื่อหนีรีบหยิบมือถือมาเปิดโพสต์ดังกล่าวให้ตำรวจดู

พอเห็นดังนั้นนายตำรวจก็เดินไปที่โต๊ะคอมพิวเตอร์ เจ้าหน้าที่ตรงนั้นกำลังเก็บหลักฐาน ทีมนิติเวชตั้งท่าจะวางคีย์บอร์ดกลับไปทีเดียว ทว่าขณะโน้มตัวลง เขาก็เจออะไรบางอย่าง หลักฐานชิ้นหนึ่งอยู่ตรงช่องระหว่างแป้น “เว้นวรรค” กับแป้นอักษร “V” เขาคีบมันขึ้นมา

“อะไรนะ” ตำรวจถาม

“น่าจะเป็นเล็บมือ” เจ้าหน้าที่นิติเวชขูมิไว้ที่ระดับสายตาพลางพูด

“ทาเล็บสีชมพู ได้เล็บมีชั้นเนื้อติดอยู่”

เขาพลิกด้านในให้ตำรวจดู มีชั้นเนื้อติดอยู่จริง ๆ เศษเนื้อสีแดงหลุดออกมาพร้อมเล็บ

“สีชมพูหรือ” ตำรวจพยักหน้าให้ทีมนิติเวช เจ้าหน้าที่จึงเก็บชิ้นส่วนเล็บลงถุงหลักฐาน

หลินซื้อหมอนี่ยีนตัวเกร็งกลางพยักหน้าเล็กน้อย สัปดาห์นี้...เสียวเอ็นใช้ยาทาเล็บสีชมพูจริง ๆ แถมเป็นขวดที่เพิ่งซื้อใหม่ด้วย

“มีเนื้อติดอยู่ หมายความว่ายังไง” หงเหวยถึงได้ยื่นแค่ประโยคนี้

ทำไมถึงมีเล็บมือติดเศษเนื้อคาอยู่บนแป้นพิมพ์ คนปกติเวลาพิมพ์ไม่น่าเป็นแบบนี้ไม่ใช่หรือ

เจ้าหน้าที่นิติเวชขยับเมาส์แล้วเคาะแป้นพิมพ์สองสามครั้ง หน้าจอสว่างวาบ ทำให้คนอื่นในห้องต่างหันมามอง ภาพบนจอยังคงค้างอยู่ที่เว็บเฟซบุ๊ก ตำรวจคอมพิวเตอร์ลงไปอ่าน นี่คือโปรไฟล์ส่วนตัวของหญิงสาวที่หายตัวไป เธอเขียนสเตตัสว่า “มีผู้ชายคนหนึ่งอยู่หน้าภัตตาคารเมนต์ฉัน” จริงดังที่เพื่อนของเธอบอก

พอเลื่อนเมาส์ลงไปก็เห็นความคิดเห็นมากมายจากคนอื่น แต่สิ่งที่ทำให้ทุกคนตกใจยิ่งกว่านั้นคือ...ด้านล่างสุดมีข้อความที่เธอพิมพ์ไว้แต่ไม่ทันโพสต์ว่า “มีคนอยู่หน้าประตู!”

น่าจะเป็นข้อความที่เธอพิมพ์เอง นายตำรวจจางยึดตัวโดยตรง แล้วถอยหลังไปก้าวหนึ่ง เขามองคอมพิวเตอร์แล้วมองคีย์บอร์ด ก่อนจะค่อย ๆ หันไปมองประตูที่อยู่ด้านขวา และมองกลุ่มนักศึกษาท่าทางร้อนรนที่ยืนอยู่หน้าประตู

เหตุการณ์น่าจะเป็นแบบนี้กระมัง หญิงสาวกำลังพิมพ์ข้อความอยู่หน้าคอมพิวเตอร์ แล้วถูกพลกะกำลังมหาศาลกระชากจากด้านหลังจนเล็บหักคาอยู่บนแป้นพิมพ์ และตัวเธอเองร่วงลงกับพื้น คีย์บอร์ดจึงหล่นลงมาด้วย แล้วเธอก็ถูกลากออกไปข้างนอก...ตำรวจเดินช้า ๆ ไปยังจุดที่มีรอยตะกุก เกิดการต่อสู้

ตรงนี้หรือเปล่านะ

“มีอะไรหรือ” หงเหวยถึงตะโกนถาม “ในคอมพิวเตอร์มีอะไร”

หงเหวยถึงทำท่าจะพุ่งพรวดเข้าไปในห้องด้วยความใจร้อน แต่หลินซือหนีกับอาเจี๋ยวิ่งไว้ทัน

“ผู้สูญหายกำลังพิมพ์ข้อความ และมีข้อความหนึ่งที่ยังไม่ได้โพสต์” ตำรวจย่อตัวลงตรวจสอบตะกุกตะกักที่พื้นอีกครั้ง “ถูกบางอย่างขัดจังหวะ”

“เขาพิมพ์อะไร” หงเหวยถึงกลืนน้ำลาย เขาต้องรู้ให้ได้! “เลี้ยวเอินพิมพ์ข้อความอะไรไว้”

“ช่วยด้วย”

ช่วยด้วย หงเหวยถึงสะท้านไปทั้งร่าง เธอเจออะไรเข้า เธอต้องตกอยู่ในอันตรายแน่! “ให้ฉันเข้าไป ฉันจะดูสภาพข้างใน!”

“ใจเย็นก่อน ถ้าเข้าไปตอนนี้หายจะทำลายสภาพที่เกิดเหตุนะ!” อาเจี๋ยรีบร้องเขาไว้ “ต้องให้ตำรวจเก็บหลักฐานให้ครบก่อน!”

“เธอใจเย็นเถอะ ตอนนี้เข้ามาก็ช่วยอะไรไม่ได้ พวกเราจะรีบหาตัวผู้สูญหายโดยเร็วที่สุด” นายตำรวจจางเหลือบมองเขาด้วยสายตาเคร่งเครียด “พวกเธอแต่ละคนช่วยให้ข้อมูลฉันที่ว่าครั้งสุดท้ายที่เจ้ออวิ๋เลี้ยวเอินคือเมื่อไหร่ และที่ไหน แล้วเดี๋ยวพวกเราจะถามเพื่อนบ้านว่าได้ยินเสียงอะไรผิดปกติหรือเปล่า”

“หนูกำลังคนที่อยู่ห้องติดกันแล้ว เขาบอกว่าไม่รู้เรื่องเลย และไม่ได้ยินอะไรเลยด้วยค่ะ” หลินซือหนีตอบ “อีกอย่างเลี้ยวเอินไม่สนิทกับใครเลย อย่างมากก็แค่พยักหน้าทักทายเวลาเจอกัน”

นายตำรวจจางพยักหน้า ชั้นหนึ่งมีแค่สามห้องยังไม่สนิทกันอีกหรือนี้ ดูท่าเด็กสาวที่หายตัวไปคงไม่ค่อยชอบคบค้าสมาคมกับใคร ไม่งั้นก็คงไม่ชอบไปมาหาสู่กับเพื่อนบ้าน

เจ้าหน้าที่นิติเวชวิ่งวนเก็บหลักฐานทั้งในและนอกห้อง พวกเขาทั้งสาม

ถูกเชิญออกไปรอตรงพื้นที่ส่วนกลางด้านนอก จะได้ไม่ขัดขวางการทำงานของเจ้าหน้าที่ในสถานที่เกิดเหตุ พอหงเหวยถึงเห็นสภาพห้องและเทะก็ตาแดงก้ำ เขาไม่อยากคิดเลยว่าเสียเวินเจอเรื่องอะไรเข้า

“มือถือ” เจ้าหน้าที่นิติเวชหยิบมือถือขึ้นมาแล้วชูไว้เหนือศีรษะ “มือถือหล่นอยู่ใต้เตียง”

“ผมโทรเท่าไรก็ไม่มีคนรับ ตอนนี้คงแบบหมดแล้ว” หงเหวยถึงรีบพุ่งมาที่หน้าประตูอีก “เปิดเครื่องดูได้ไหม อาจมีเงื่อนงำอะไรก็ได้”

เพียงครู่เดียวเจ้าหน้าที่ก็เจอสายชาร์จอยู่ใต้เตียง พอเสียบสายแล้วเครื่องก็ติด นายตำรวจมองกระเป๋าหนังที่อยู่ในถุงเก็บหลักฐาน ทั้งบัตรประจำตัวและกระเป๋าเงินยังอยู่ครบ ถึงห้องจะเลอะเทอะแต่ของมีค่าไม่มีอะไรสูญหาย โทรศัพท์มือถือ แท็บเล็ต โน้ตบุ๊กอยู่ครบทุกอย่าง ตัดข้อสันนิษฐานเรื่องปล้นชิงทรัพย์ทิ้งไปก่อน

ในเมื่อของเหล่านี้ยังอยู่ครบก็แสดงว่าอีวีเสียเวินไม่ได้ออกจากบ้าน ไม่อย่างนั้นกระเป๋าเงินและมือถือคงไม่อยู่ในห้อง

เจ้าหน้าที่นิติเวชเปิดมือถือ เสียงข้อความไลน์ดังตึง ๆ อย่างไม่หยุดดูเหมือนข้อความที่เพื่อน ๆ ส่งมาตลอดสองวันนี่คงได้เข้ามาพร้อมกัน แต่แล้วจู่ ๆ เจ้าหน้าที่ก็เงยหน้ามองนายตำรวจ อีกฝ่ายรีบเดินเข้าไป ทั้งสองยื่นดูมือถืออยู่ข้างกัน จังหวะนั้นเองหงเหวยถึงสังเกตว่าพวกเขาจ้องดูเสียงลำโพง

สีหน้านายตำรวจจางเคร่งเครียดทันที เขาระชิบกับเจ้าหน้าที่นิติเวชสองสามคำ แล้วพวกเขา ก็เก็บมือถือใส่ถุงหลักฐานและนำไปเก็บไว้อย่างเป็นทางการเรียบร้อย

“มีอะไร เกิดอะไรขึ้นใหม่” หงเหวยถึงตะโกนอยู่หน้าประตูอย่างร้อนรน “ในมือถือมีอะไรนะ!”

“ไอ้หนุ่ม! ใจเย็นหน่อย ไข่เรารวบรวมหลักฐานเสร็จจะแจ้งพวกเธอนะ!” นายตำรวจจางพยายามพูดให้เขาเย็นลง “ฉันรู้เธอร้อนใจมากที่แพนหายตัวไป

แต่ตอนนี้มีหลายเรื่องที่เราชี้ชัดแทนที่ไม่ได้!”

“ผมจะใจเย็นได้ยังไง! เสียวเอ็นไม่ใช่คนที่จู้จี้ จะบ่มบ่ามหนือออกจากบ้าน อีกอย่างเขาอยู่ที่นี่คนเดียวจะหนีออกจากบ้านได้ยังไง!” หงเหวยถึงไวววยลั่น “ต้องเกิดเรื่องอะไรกับเขาแน่ๆ...รีบไปดูกล้องวงจรปิดเถอะ!”

“เรื่องพวกนี้เราต้องทำอยู่แล้ว!” นายตำรวจจางถอนใจ “เธอกลับไปก่อนเถอะ อยู่ที่นี่รังแต่จะขัดขวางการเก็บหลักฐานของพวกเรา ถ้ามีอะไรรีบหน้าเตี๋ยวฉันจะแจ้งเธอนะ”

“ผมไม่กลับ! ผมไม่กลับจนกว่าจะรู้ว่าเกิดอะไรขึ้น!” หงเหวยถึงตะคอกอย่างเกรี้ยวกราด หลินซือหนิงได้ยืนยงพลอยสะดุ้งไปด้วย

“...หงเหวยถึง นายไม่ต้องตะโกนเสียงดังแบบนี้ก็ได้ ตำรวจไม่ใช่พระเจ้านะ จะโชคดีแทนที่ได้ยังไง นายต้องใช้เวลาพวกเขาสืบสวนด้วยสิ!” เธอกระซิบ “พวกเขายังมีงานต้องทำอีกเยอะ เราอยู่ที่นี่ก็ช่วยอะไรไม่ได้หรอก...”

“รอหรือ...จะให้ฉันรอไปถึงเมื่อไหร่! กว่าพวกเขาจะสืบได้เรื่องก็ไม่ทันการณ์แล้ว! เผอิญๆ จะเกิดเรื่องร้ายกับเสียวเอ็นซะก่อน!”

“อะแฮ่ม!” อาเจียกระแอม “ฉันพูดตามจริงนะ ดูจากสภาพการณ์เรื่องร้ายที่ว่าน่าจะไปแล้ว”

หลินซือหนิงหันขวับไปจ้องแฟนหนุ่มตาเขียวปิด พูดจาไม่ดูสถานการณ์เลย เวลาแบบนี้จะพูดให้หงเหวยถึงยิ่งร้อนรนกว่าเก่าทำไม

“ก็...ก็จริงนี่ กระเป๋าที่มีมือถือเขาก็ไม่ได้เอาไป ถ...แถมห้องยังละเทะขนาดนี้...” อาเจียอ่านสีหน้าคนไม่แก่ง “เออ...ก็ได้ๆ ฉันไม่พูดอะไรแล้ว”

จริงอย่างที่เขาพูด

แต่หงเหวยถึงกลับนิ่ง ความตึงเครียดทั่วร่างผ่อนคลายลงทันที สิ่งที่อาเจียพูดตรงกับสิ่งที่เขาคิด แค่เห็นสภาพห้องและเทะก็กลางไม่ได้อยู่แล้ว รอยตะกุกกับคราบเลือดบนพื้นห้องและกำแพงยิ่งชวนให้ขนหัวลุก ยิ่งเห็นมือถือกับกระเป๋าเงินอยู่ครบ ลางร้ายในใจเขาเลยแปรเปลี่ยนเป็นความกราดเกรี้ยว

เขารู้ดีแกใจ อีวีเสี่ยวเินไม่ได้หนีออกจากบ้าน ไม่ได้แก้มทำเป็นหายสาบสูญ แต่เกิดเรื่องไม่ดีกับเธอแล้วจริงๆ

“ที่ฉันไม่เข้าใจก็คือ...” หลินซือหนีกระซิบ “ประตูล็อกจากด้านในไม่ใช่หรือ”

ใช่แล้ว ประตูเปิดไม่ได้เพราะอีวีเสี่ยวเินคล้องโซ่ล็อกประตูห้องไว้ โซ่ต้องคล้องจากในห้องเท่านั้น คล้องจากด้านนอกไม่ได้ ถ้ามีคนลักพาตัวอีวีเสี่ยวเินไปจริงๆ ก็แปลว่าเขาไม่ได้ออกจากประตูห้อง!

ด้วยเหตุนี้เจ้าหน้าที่นิติเวชจึงตรวจสอบบริเวณหน้าต่างอย่างละเอียด ถ้าเธอไม่ได้ออกจากที่หน้าต่างประตู ก็เหลือทางออกเดียวคือหน้าต่าง

เจ้าหน้าที่หลายนายเดินออกจากห้อง 503 แล้วเริ่มเคาะประตูห้องที่อยู่ติดกัน เซววันเสาร์ ทุกคนยังไม่ออกจากบ้านไปไหน จึงเจอตัวเพื่อนบ้านที่ต้องการสอบปากคำอย่างง่ายดาย ตอนแรกหงเหวยถึงจะเข้าไปด้วย แต่หลินซือหนีกับอาเจียรังไว้ก่อน ตำรวจกำลังปฏิบัติหน้าที่ เขาจะเข้าไปแทรกแซงได้ยังไง

เหล่าเพื่อนบ้านทำทางตื่นตระหนกและงุนงงเล็กน้อย อันที่จริงพวกเขา รู้ตั้งแต่ตอนที่ตำรวจมาถึงแล้ว ช่างนอกเสียงอะอะขนาดนั้นจะไม่รู้ได้อย่างไร แต่พวกเขาไม่สนิทกับอีวีเสี่ยวเิน ขนาดห้อง 502 ที่คุ้นเคยกับเธอมากกว่าคนอื่นยังรู้แค่เธออยู่ขณะนิติศาสตร์ ส่วนคนอื่นไม่รู้อะไรเลย

พอถามว่าเขามีตัวพหุหส์บดี อีวีเสี่ยวเินกลับมาบ้านก็โหม่ง และพวกเขาได้ยินเสียงแปลก ๆ หรือเปล่า ปรากฏว่าไม่มีใครตอบได้ แม้ทุกคนจะนอนตึกมาก แต่ไม่ได้ยินเสียงผิดปกติเลย และถึงแม้ว่าห้องของเธอจะเละเทะราวสนามรบอันดุเดือด แต่กลับไม่มีใครได้ยินเสียงชวดหรือของต่าง ๆ หล่นลงพื้นเลยสักคนเดียว

“แต่วันนั้นมีเรื่องแปลกเรื่องหนึ่งค่ะ!” นักศึกษาสาวที่อยู่ห้อง 502 กลอกตาไปมาเล็กน้อย ทุกคนในที่นั้นพากันกลืนใจลุ้นระทึก “แต่ที่จริงก็ไม่ใช่

เรื่องแปลกอะไร อาจจะไม่...”

“เธอลองเล่ามาให้ละเอียดที่สุด ไม่ว่าเรื่องเล็กน้อยแค่ไหนก็อาจสำคัญต่อรูปคดี” นายตำรวจเอ่ยอย่างอ่อนโยน

“อันที่จริงก็ไม่มีอะไรมาหรอกค่ะ แค่ไฟดับ” เงินอึ้งทรงยกไหล่ “ฉันกำลังเล่นเกมอยู่ แล้วจู่ ๆ ไฟก็ดับ... เกมดับแค่ตรงระเบียบข้างนอกด้วย”

เธอพูดพลางขึ้นไปที่เพดานเหนือศีรษะทุกคน

ทุกคนหันมองตามทิศที่เธอชี้และเห็นดวงไฟของพื้นที่ส่วนกลาง ไฟดับแค่ตรงระเบียบทางเดินหรือ ถ้าอย่างนั้นน่าจะไม่ใช่ไฟดับ แต่มีใครปิดสวิตช์ไฟด้านนอกมากกว่า

“ห้องเธอไฟติดปกติหรือ” นายตำรวจถามอีก

เธอส่ายหน้าเล็กน้อย “กะพริบนิดหน่อยค่ะ เหมือนกระแสไฟไม่ค่อยสม่ำเสมอ แต่แค่สองวินาทีก็กลับมาสว่างเหมือนเดิม อีกอย่างคอมพิวเตอร์ฉันก็ไม่เป็นอะไรเลยด้วย”

“อืม...” นายตำรวจมองเข้าไปในห้องของเธอครู่หนึ่ง แล้วหันกลับมามองตรงทางเดิน “เธออยู่ในห้องแล้วรู้ได้อย่างไรว่าไฟตรงทางเดินดับ”

“อ้อ ก็เสียวเข่อเอาเท้าตะกุกประตุ พอฉันหันไปก็เห็นพอดีว่าไฟดับ” เงินอึ้งทรงตอบหน้าตาเฉย แต่ทุกคนฟังแล้วได้แต่มอง

“เสียวเข่อหรือ”

“อ้อ...” เธอยิ้มกระอักกระอ่วน หางตาเหลือบมองเจ้าของบ้านที่กำลังยืนคุยโทรศัพท์อยู่ด้านนอก พยายามลดเสียงให้เบาที่สุดก่อนจะตอบว่า “แม่วที่ฉันเลี้ยงไว้ค่ะ”

หลินซื่อหนีเข้าใจทันที ที่นี้ห้ามเลี้ยงสัตว์ มิน่าเล่าเธอถึงไม่ยอมมาให้เจ้าของบ้านได้ยิน

“แล้วตอนนั้นแม่วมีปฏิกิริยาอย่างไรบ้าง” นายตำรวจเองก็พูดเสียงเบาลงตามไปด้วย “นอกจากตะกุกประตุแล้วยังทำท่าตื่นตกใจหรืออะไรอย่างอื่น

ด้วยไหม”

“เอ...” เฉินอี้ทรงเอียงศีรษะ คิ้วขมวดมุ่นเหมือนกำลังใช้ความคิด “มันเป็นแบบนี้ประจำละคะ ฉันเลยไม่ได้สนใจอะไรมาก ฉันแค่เห็นว่าตอนนั้นตึกมากแล้วเลยเดินไปอ้อมมันออกจากหน้าประตู ฉันอุตส่าห์ซื้อที่ลับเล็บมาให้ไม่รู้มันจะไปตะกุกตะกักทำไม”

เฉินอี้ทรงบ่นอุบอิบกับตัวเอง แต่ประเด็นสำคัญที่ทุกคนอยากรู้ไม่ใช่เรื่องนี้ เพราะสัตว์มักประสาทมึนผัดไวกว่ามนุษย์ ตอนนั้นจู่ ๆ แมวก็กออกไปที่ประตูและแสดงท่าทางที่ก่อกวนผิดปกติ แสดงว่ามันรู้ว่าข้างนอกมีบางอย่างเกิดขึ้น

น่าเสียดายที่เจ้าของแมวแต่เล่นเกมแถมใส่หูฟัง เธอจึงไม่ได้ยินและไม่รู้เลยว่าเกิดอะไรขึ้นข้างนอก ซักไซ้ไปมากกว่านี้ก็ได้ข้อมูลเพิ่มเติม

“แบบนี้คงต้องฟังกล่องวงจรปิด ไปรวบรวมข้อมูลจากกล่องวงจรปิดในละแวกนี้มาให้หมด!” นายตำรวจจางออกคำสั่ง “ข้อความของผู้สูญหายชัดเจนมาก ผู้ชายคนนั้นเดินตามเขามาจนถึงบ้าน แคมยี่นร่อยู่อ้างล่างตึกข้อความสุดท้ายที่เขาโพสต์ก็ดูหวาดกลัวมากด้วย”

ข้อความสุดท้ายของเธอ คำสองคำที่ไม่ทันพิมพ์ให้ครบประโยค... น้ำตาเขาเอ่อคลอเบาโดยไม่อาจห้าม เวลานี้เหงวยิ่งนึกถึงสิ่งเลวร้ายที่สุดที่อาจเกิดขึ้น น้ำตาไหลริน

“ผู้ชายที่ชั้นล่างนี่หรือ”

จู่ ๆ เสียงฝีเท้าและเสียงพูดที่ไม่คุ้นเคยก็แว่วมาจากด้านหลัง ทุกคนพากันหันไปมองประตูทางเข้าของชั้นห้า เด็กหนุ่มที่มีใบหน้าสดใสกับดวงตาส่องประกายวิบวับยืนอยู่ตรงนั้น หน้าตาเขาน่ารักน่าเอ็นดูเหมือนเด็กมัธยมปลาย

“ฮะ!” หลินซือหนี้อ้าปากกว้าง มือชี้เด็กหนุ่มคนนั้น ใบหน้าเขาระบายยิ้มกว้าง ลักยิ้มบนแก้มซ้ายขวามุมลง แม้การบรรยายผู้ชายว่าน่ารักจะแปลกไปหน่อย แต่เขาน่ารักมากจริง ๆ “ซย่าเทียน!”

“เมื่อไหร่ใครพูดว่าผู้ชายที่ชั้นล่างหรือเปล่านะ” เขากิ่งวิ่งกิ่งกระโดดเข้ามาหาทุกคน น้ำเสียงร่าเริงจนนายตำรวจขมวดคิ้ว “อ๊ะ นายตำรวจจาง สวัสดีครับ! เราเจอกันอีกแล้วนะ ทำไมคุณมาอยู่ที่...”

พูดไม่ทันจบ ความซุกซนทางด้านซ้ายก็ดึงความสนใจของเขาไปก่อน ชะงักไปมองเจ้าหน้าที่ตำรวจที่เดินเข้า ๆ ออก ๆ กันให้วุ่นอย่างอยากรู้ อยากเห็น อันที่จริงเขารู้ตั้งแต่เห็นรถตำรวจจอดอยู่หน้าอพาร์ทเมนต์แล้ว ต้องเกิดเรื่องอะไรสักอย่างที่นี่แน่

เสียงฝีเท้าอีกคู่ดังมาจากบันได เด็กหนุ่มอีกคนโผล่เข้ามา “ชยาเทียน จะรีบวิ่งไปไหน นายไม่ได้...”

เด็กหนุ่มคนนี้นายตำรวจจางก็รู้จัก เขาต่างจากชยาเทียนซึ่งเป็นสายน่ารัก บ๊องแบ้วโดยสิ้นเชิง ร่างสูงใหญ่ ใบหน้าหล่อเหลา บุคลิกเคร่งขรึม พอเขาขึ้นมาถึงชั้นห้าก็สาวเท้าสวบ ๆ เข้ามา คิ้วขมวดมุ่น กวาดตามองไปรอบ ๆ

“อ้าว เหมอิ่งเต๋อ!” หลินซือหนีเอ่ยทักอย่างเก๋ ๆ กัง ๆ

“ทำไม เกิดอะไรขึ้น” เด็กหนุ่มคนสุดท้ายที่วิ่งเข้ามาว่าคนอื่นพยายามเร่งฝีเท้าตามขึ้นมา ไม่นึกว่าเหมอิ่งเต๋อยืนขวางอยู่หน้าทางเข้า เขาจึงชนกับแผ่นหลังของอีกฝ่ายอย่างจัง “โธ้ย เฮ้ย ทำไมมายืนตรงนี่เล่า!”

เขาแทรกตัวผ่านช่องว่างข้างเหมอิ่งเต๋อ เด็กหนุ่มร่างผอมแห้งหน้าตาสะอาดสะอ้าน แววดาสดใส่มีพลัง เขารีบขยับมาอยู่ข้างเด็กหนุ่มหน้าตาน่ารัก โดยเร็วที่สุด

“เกิดอะไรขึ้นเธอ”

“กั๋วเยว่หยางนี่นา เธอหายดีแล้วเธอ” นายตำรวจจางยิ้มพลางมองเด็กหนุ่มท่าทางร่าเริงตรงหน้า สีหน้าเขาสดใสขึ้นมากทีเดียว

“ขอบคุณคุณตำรวจมากนะครับ ผมหายดีแล้วละ!” เขาตอบเสียงดัง ฟังชัด ตาเหลือบมองเจ้าหน้าที่ตำรวจที่เดินพลุกพล่านอยู่โดยรอบ “เกิดเรื่องอะไรเธอครับ”

“พวกนายเป็นใคร แห่มาทำอะไรกัน!” หงเหวยถึงตะคอกสวนทันควัน แล้วผลักกัวเยร์หยางเต็มแรง “อย่าแสร้งให้มาก! มาว่านวยอะไรที่นี่ไม่ทราบ!”

กัวเยร์หยางถูกผลักจนเซไปโดนนายตำรวจ จากนั้นหงเหวยถึงหันไปกระซอกคอเสื้อย่าเสวียนอ้วนด้วยสีหน้ากราดเกรี้ยว กำหมัดแน่นทำท่าจะตบให้คว่ำ ทันใดนั้นก็มีคนคว้ามือขวาเขาแล้วลากไปข้างหลัง ล็อกตัวเขาไว้ไม่ให้ใช้กำลัง

“ปากมีไว้ทำอะไร เออะอะก็จะใช้กำลัง” เหมอิ่งเต๋อมองเขาด้วยสายตาดเย็นชา มือที่จับอีกฝ่ายเพิ่มแรงบีบหนักกว่าเก่า “ใครกันแน่ที่ว่านวย ถ้ามกก่อนค่อยลงมือแค่นี้ยากนักหรือไง”

“โอ๊ย...” หงเหวยถึงเจ็บจนหน้าหงาย หลินซือหนีกับอาเจี๋ยรีบเข้าไปอธิบายว่าแฟนสาวของเขาหายตัวไป พอซย่าเทียนขึ้นมาก็ทำท่าอวยากรู้สึกเหมือนจะมายุ่มยาม ไม่แปลกที่เขาจะคุมอารมณ์ไม่อยู่

เหมอิ่งเต๋อมองอีกฝ่ายด้วยหางตาอย่างเย็นชา คิดในใจว่ามันก็คนละเรื่องกันอยู่ดี จู่ ๆ จะลงไม้ลงมือโดยไม่มีเหตุผลแบบนี้ไม่ถูก นายตำรวจจางเห็นดังนั้นก็แอบส่งสายตาให้เขา เหมือนจะบอกว่าที่นั่นพออยู่แล้ว อย่าก่อเรื่องอีก

หึ! เหมอิ่งเต๋อยอมปล่อยให้มืออย่างไม่เต็มใจนัก หงเหวยถึงเซจนเกือบหงายหลัง โชคดีที่หลินซือหนีกับแฟนของเธอเข้าไปพุงไว้ทัน

“พวกเธอมาอยู่ที่นี้ได้ยังไง” นายตำรวจจางถามพลางดึงตัวซย่าเสวียนอ้วนไว้ “อย่าเข้าไป ที่นี้เป็นสถานที่เกิดเหตุ”

“ผมมาหา... รุ่งที่ครับ” เหมอิ่งเต๋อหยิบมือถือออกมาจดหน้าจ้อ “รุ่งที่คะณะผมยืมหนังสือไปยังไม่เอามาคืน เกินเวลามานานแล้วด้วย ผมเลยมาเอาหนังสือที่นี้เลย”

“อ้อ งั้นก็ตามสบายนะ” นายตำรวจจางพยักหน้า “อย่าเข้าไปใกล้พื้นที่ที่กั้นไว้ก็พอ”

“รุ่งที่ผมอยู่ห้อง 503...” เหมอิ่งเต๋อก็มอ่านมือถือแล้วเงยหน้า ทันใดนั้น

ก็เห็นป้ายเลข 503 หน้าบานประตูที่อ้ากว้างตรงหน้า ทำเอาเขาชะงักไปชั่วขณะ “เฮ้ะ”

นายตำรวจได้ยืนดั่งนั้นก้มมวดคิ้ว “เธอมาหาอีวีเสี้ยวเอินหรือ”

“...ใช่ครับ พี่เสี้ยวเอิน” เหม่าอิงเต๋อแอบสูดหายใจด้วยความตกใจ “ไม่จริงน่า นี่ห้องของพี่เขาหรือครับ เกิดเรื่องอะไรกับเขาหรือเปล่า”

“เขาหายตัวไป” นายตำรวจจางชมวดคิ้ว “พอดีเลย เชนัดกับเขาไว้ไหม หรือจู่ ๆ ก็มาโดยไม่ได้นัด ตอนนี่เพิ่งสลิปโม่งเอง ไม่เข้าไปหน่อยหรือ”

“ผมนัดเขาไว้แล้วครับ นัดกันตั้งแต่วันจันทร์ว่าวันนี้ตอนเช้าจะมาเอาหนังสือ เขายังบอกให้ผมเอาหนังสือไปคืนที่ห้องสมุดเองก่อนแล้วค่อยเยี่ยมใหม่ด้วย” เหม่าอิงเต๋อก้าวเท้าเข้าไปใกล้ด้วยสีหน้าประหลาดใจ มองจากมุมเฉียง ก็เห็นสภาพภายในห้องแล้ว...เฮือก!

นี่อะไรกัน ทำไมบนกำแพงถึงมีรอยแบบนี้ รอยตะกุกตะกุ่มสามสี่รอย แถมมีเลือดเปื้อน เขาเคยเห็นฉากแบบนี้บ่อย ๆ ในหนัง แต่ไม่น่าเปื้อนเลือดแบบนี้เนี่ย

หากประเมินด้วยสายตาจะเห็นว่ารอยเลือดไม่ชัดและไม่ต่อเนื่อง เหมือนมีคนใช้นิ้วที่เป็นแผลตะกักไปตามผนัง

“คนที่หายตัวไปเป็นเพื่อนสนิทตัวเอง ติดต่อกไม่ได้มาสองวันแล้ว เราเลยมาหาเขาที่บ้าน...” หลินซือหนิงกับเหม่าอิงเต๋อรู้จักกันตั้งแต่ก่อนหน้านี้ “ไม่นึกเลยว่าจะกลายเป็นแบบนี้...”

“แต่เมื่อกี้เธอพูดว่าผู้ชายที่ชั้นล่าง” ซย่าเสวียนอวีนหาโอกาสพูดแทรกจนได้ “ฉันฟังไม่ผิดใช่ไหม”

หงเหว่ยถึงมองเขาตาเขียวบิด อาเจียรรับหน้าที่เป็นคนคอยปลอบร้อนใจไปก็ไม่มียประโยชน์และไม่ช่วยให้อะไรดีขึ้น

“โพสต์สุดท้ายบนเฟซบุ๊กของเสี้ยวเอินบอกว่ามีคนสะกดรอยตามเขา แถมยังบอกว่าผู้ชายคนนั้นมายืนเฝ้าอยู่ข้างล่างอพาร์ทเมนต์ด้วย” หลินซือหนิง

พูดพลางหยิบมือถือมาเปิดให้ดู ชย่าเสวียนอวีนคว้าไปอ่านทันที ท่าทางตื่นเต้น
มาก

ทันใดนั้นดวงตาเขาก็เป็นประกายวิบวับ

“เฮ้ย! เลิกไร้สาระเสียที!” เหม่าอิ่งต่อมองปราดเดียวก็รู้ว่าแววตา
แบบนี้หมายความว่าอย่างไร “นี่คือคินหายนะ! ใช่ไหมครับ คุณตำรวจจาง
บอกเขาลีครับ!”

แต่นายตำรวจจางกลับมองชย่าเสวียนอวีนด้วยแววตาจริงจัง เขาเคย
บันทึกปากคำนักศึกษากลุ่มนี้มาแล้วหลายครั้ง จึงพอรู้ว่าพวกเขาเป็นอย่างไร
ชย่าเสวียนอวีนเป็นหัวหน้าชมรม “ตำนานประจำเมือง” และสนใจเรื่อง “ตำนาน
ประจำเมือง” มาก

“ชย่าเทียน ทำไมเธอถึงสนใจเรื่องผู้ชายที่ชั้นล่างมากขนาดนี้ล่ะ” นาย
ตำรวจจางยิ้มบาง “หรือเรื่องนี้ก็เป็นตำนานประจำเมืองด้วย”

“แน่นอนสิครับ” ดวงตาทั้งสองของชย่าเสวียนอวีนฉายประกายวาว
แถมหันไปมองหงเว่ยถึงด้วยสีหน้าเป็นการเป็นงานแล้วพูดว่า “แฟนของนาย
เจอตำนานประจำเมืองเข้าแล้ว!”

2

นอกประตูนั้น

“ผู้ชายที่ชั้นล่าง” เป็นตำนานประจำเมืองร่วมสมัย หญิงสาวรู้สึกเหมือนมีคนเดินตาม กลับถึงบ้านก็เห็นผู้ชายยืนอยู่ที่ชั้นล่างด้านหน้าประตูบ้าน พอเปิดหน้าต่างชะโงกไปมองก็สบตากับอีกฝ่ายพอดี แถมชายคนนั้นยังเคลื่อนที่ใกล้เข้ามาทุกขณะ และเฝ้าอยู่ตรงนั้นหลายชั่วโมงไม่ยอมไปไหน

กรณีที่มีชื่อเสียงที่สุดเหมือนเรื่องของอีวี เลี้ยวเอินมาก หญิงสาวคนหนึ่ง ทวิตว่ารู้สึกเหมือนมีคนกำลังแอบมอง หลายชั่วโมงต่อมาอีกฝ่ายยังยืนอยู่ที่เดิม แถมเดินมาใกล้ประตูทางเข้าพาร์ตเมนต์ จากนั้นไม่นานชายคนนั้นก็หายตัวไป แต่มีเสียงเคาะดังมาจากประตูห้องของเธอเอง

เพื่อนทุกคนบนทวิตเตอร์บอกให้เธอเรียกตำรวจและห้ามเปิดประตูเด็ดขาด แต่คำบอกคำเตือนจำนวนมหาศาลเหล่านั้นกลับกลายเป็นโพสต์สุดท้ายบนทวิตเตอร์เพราะหญิงสาวคนนั้นไม่ตอบและไม่ทิ้งข้อความอะไรไว้อีก แล้วเธอก็หายตัวไปทั้งอย่างนั้น

“แต่นั้นแค่ข่าวลือหรือเปล่า มีใครไปพิสูจน์ให้พบว่าผู้หญิงเจ้าของโพสต์หายตัวไปจริงๆ ไม่แน่อาจมีคนแกล้งทำ” หญิงสาวผูกผมหางม้ากำลังสาละวนอยู่ในครัว “เรื่องในอินเทอร์เน็ตเชื่อได้ที่ไหนกัน”

“ประเด็นคืออีวีเสียวเินหายตัวไปแล้ว!” เวลาที่ดวงตาชยาเสียวเินวีน เป็นประกายด้วยความตื่นเต้น เพราะมีตำนานประจำเมืองเกิดขึ้นอีกเรื่องแล้ว

“สาเหตุที่เธอหายตัวไปอาจเป็นอะไรก็ได้ อย่าลากทุกอย่างไปเกี่ยวกับ ตำนานประจำเมืองได้ไหม!” เฝิงเซียนจึงกลอกตาอย่างเหลืออด “นายบอกเอง ไม่ใช่เธอว่าวันนั้นตอนเขากลับบ้านมีผู้ชายเดินตาม แสดงว่าเป็นฝีมือ พวกสตอล์กเกอร์โรคจิต ไปขอเทพกล่องวงจรปิดมาหาตัวคนร้ายก็จบ”

“ฉันเห็นด้วย” เหม่าอิงเต๋อโหวตอีกเสียง

พวกเขาอาศัยอยู่ในอพาร์ทเมนต์ชั้นเดียวกัน สี่ห้องนอน สองห้องนั่งเล่น สองห้องน้ำ กว้างขวางและสะดวกสบายมาก ตอนแรกบ้านนี้มีชายหนุ่ม แค่สามคน ชยาเสียวเินวีนกับเหม่าอิงเต๋อเป็นเพื่อนกันแต่เด็ก ทั้งยังสอบติด มหาวิทยาลัยเดียวกัน จึงสนิทเหมือนพี่น้องร่วมท้อง ส่วนกัวเยวีหยางเป็นเพื่อน สมัยมัธยมของชยาเสียวเินวีน ทั้งคู่ชอบอะไรคล้าย ๆ กัน คลั่งไคล้ “ตำนาน ประจำเมือง” เหมือนกัน แถมยังบังเอิญเรียนมหาวิทยาลัยเดียวกันอีก แน่نون ว่าต้องตัวติดกันเป็นปาท่องเที่ยว!

ชยาเสียวเินวีนเป็นแฟนพันธุ์แท้ “ตำนานประจำเมือง” เขาตั้ง “ชมรมตำนาน ประจำเมือง” เพื่อการนี้โดยเฉพาะ แน่نونว่าสมาชิกหมายเลขหนึ่งจะเป็นใคร ไปไม่ได้ นอกจากกัวเยวีหยาง ส่วนเหม่าอิงเต๋อที่คิดอะไรเป็นเหตุเป็นผลกว่า ก็มาพลอยตกกระไดพลอยโจนทั้งที่ไม่ได้เชื่อ เพราะมหาวิทยาลัยกำหนดว่าต้องมี สมาชิกครบสิบคนจึงจะก่อตั้งชมรมได้

ส่วนเฝิงเซียนจึงจับพลัดจับผลูถูกดึงตัวเข้าเป็น “สมาชิกในนาม” โดยไม่รู้ ลักนึกว่า “ตำนานประจำเมือง” ที่ว่าคืออะไร ทั้งยังไม่สนใจเรื่องพรรคนี้เลยด้วย แต่ก็เห็นใจระคนรำคาญจึงยอมลงชื่อเป็นสมาชิกให้จบเรื่อง ผลสุดท้ายก็เป็น อย่างที่เห็น

เพิ่งเปิดเรียนได้ไม่กี่วัน อติตรูมเมตของเธอก็ไปลองดีกับ “ตำนาน ประจำเมือง” จนเป็นเรื่องและมีคนเสียชีวิต ตอนนั้นเธอมีดบาดด้านไม่รู้

จะขอความช่วยเหลือจากใคร จึงไปหาชยาเสวียนอวีน เพราะเข้าใจว่าผู้ก่อตั้ง “ชมรมตำนานประจำเมือง” คงพอรู้อะไรบ้าง

ผลปรากฏว่าพวกเขาเข้าใจเรื่องพวกนี้ไม่น้อย แต่ “ตำนานประจำเมือง” ก็ไม่ใช่ภูตผีวิญญาณที่ซับซ้อนไปได้ง่ายๆ นอกจากจะรับมือยากแล้วยังเต็มไปด้วยปริศนาที่ไม่มีใครรู้คำตอบ แม้สุดท้ายทุกอย่างจะคลี่คลาย แต่บ้านของเธอก็ถูกไฟไหม้เหลือแต่ซาก แถมมีคนเสียชีวิตไม่น้อย

ด้วยเหตุนี้ ชยาเสวียนอวีนจึงกระตือรือร้นชวนให้เธอเข้ามาอยู่บ้านเดียวกัน แถมยังเสนอค่าเช่าแบบถูกสุดๆ แน่หนอนว่าประเด็นคือบ้านหลังนี้เป็นของครอบครัวชยาเสวียนอวีน เขาแค่นี้ก็สนุกอยากให้บ้านครึกครื้น และหารวมเมตมาเติมห้องที่ว่างอยู่ก็เท่านั้น

อยู่ร่วมกับผู้ชายสามคนไม่เป็นปัญหาสำหรับเธอ ถ้าใครเกิดคิดวิปริตขึ้นมา คนที่ต้องกลัวไม่ใช่เธอแน่นอน

“หอมจิ่ง เลี้ยวจิ่งทำอะไรกินนะ” ชยาเสวียนอวีนเอนตัวพิงประตูห้องครัวพยายามทำเสียงออดอ้อนเต็มที่

สายตาเฉียบคมของเฟิงเซียนจิ่งเหลือบมองอย่างเหนียวแน่น “ทำเสียงอะไรน่าคลื่นไส้ อยากรู้ก็มาดูเองสิ ไม่มีตาเธอ!”

“มีพอสำหรับสี่คนไหม” ชยาเสวียนอวีนยังทำเสียงอ้อนไม่เลิก “พวกเรา ยังไม่ได้กินข้าวเลย...”

“ฉันจะทำเสร็จแล้ว เดี่ยวครัวว่างนายก็เข้ามาใช้สิ” เฟิงเซียนจิ่งทำเป็นไม่ได้ยิน พวกเขาสามคนเพิ่งกลับมาเมื่อมีเธอเธอจะทำอาหารไว้เพื่อ! “ถ้ามีเวลามาพูดเรื่องเบื้อยอย่างนี้ก็ออกไปซื้อข้าวกินดีกว่ามั้ง”

“แต่ของที่เธอทำหอมกว่านี่นา” ชยาเสวียนอวีนยังไม่ยอมแพ้ “ทำให้กินหน่อยนะ”

เฟิงเซียนจิ่งไม่ตอบ เธอเทอาหารในกระทะลงจาน จัดจานอย่างสวยงาม ก่อนจะวางบนถาด ทำท่าจะยกออกไป

“หลีก” เธอหันมองด้านซ้าย ยืนขวางประตูทำไมเนี่ย

ชญาเสวียนหนีรีบเอี้ยวตัวหลบ ตาละห้อยมองอาหารหอมฉุยเคลื่อนที่ออกไปจากห้องครัว เฝิงเซียนจึงนั่งลงที่โต๊ะกินข้าวซึ่งมีแก้วเยร์หยางกำลังกัมหน้า กัมตาเขียนบนที่กของ “ชมรมตำนานประจำเมือง” อย่างตั้งใจ

“หืม นี่พวกนายเอาจริงหรือ เริ่มสืบแล้วหรือ” เฝิงเซียนจึงวางถาดลงบนโต๊ะ “พวกนายนี่ก็เหลือเกิน เรื่องอะไรก็เอาไปโยงกับตำนานประจำเมืองได้หมด คดีคนหายธรรมดาแท้ๆ”

“แต่จู่ๆ เขาก็หายตัวไป แกรมเป็นห้องปิดตายด้วยนะ” กัวเยร์หยางเงยหน้าขึ้นมองแม่มือจะยังเขียนต่อ “ลองคิดดูสิ ห้องคล้องโซ่ล็อกไว้ แต่เจ้าของห้องกลับหายตัวไป”

“หน้าต่างใจ” เฝิงเซียนจึงตอบทันควัน มือก็ใช้ส้อมม้วนเส้นสปาเกตตีไปถ้วย

“ชั้นห้าเลยนะ!” กัวเยร์หยางใช้ปลายปากกาจิ้มแก้ม “ไม่น่าเป็นไปได้”

“ถ้ารู้เทคนิคทำไม่จะเป็นไปไม่ได้” เฝิงเซียนจึงเลิกคิ้ว “ถ้าฉันเห็นใครแอบมองจากข้างล่างตึกละก็ ต่อให้เป็นชั้นห้าก็จะกระโดดลงไปถีบยอดหน้าจับคดล็อกกับพื้นจนกว่ามันจะวิงวอนขอชีวิต!”

คิ้วของกัวเยร์หยางขมวดเล็กน้อย ตาที่มองเธอฉายประกายหวาดหวั่นแค่ได้ยินคำว่า “จับล็อก” ก็รู้สึกปวดแปลบไปทั้งตัว

ก่อนหน้านั้นเจอลูกหลงจากตำนาน “เด็กหญิงชุดแดง” จนนอนไม่หลับ ร่างกายเหนื่อยอ่อน เกือบได้ไปทัวร์ยมโลก ใช้เวลาไม่น้อยกว่าจะฟื้นฟูกลับเป็นปกติ แต่เฝิงเซียนจึงกลับไม่ยอมให้เขานอนชมอยู่บนเตียง เธอบอกว่าการนอนเฉยๆ ไม่ใช่ทางออก ต้องออกกำลังกายขยับกล้ามเนื้อบ้าง...ก็เลยพาเขาไป “ยืดเส้นยืดสาย” นิดหน่อย

เห็นหญิงสาวตรงหน้าดูสวยหมดจดอย่างนี้ เวลาปกติเธอขออย่าบอกใคร ชอบใส่เสื้อผ้าตัวโคร่งพรางหุ่น ยึดมจนทั้งพุ่งเหยงทั้งพองฟู

เหมือนสิ่งใด เวลาเดินอยู่ในมหาวิทยาลัยชอบห่อไหล่ก้มหน้าดูไม่สบตาใคร แถมยังสวมแว่นหนาเตอะบังหน้าบังตา สร้างภาพลักษณ์ว่าเป็นหญิงสาวช้อาย แต่งตัวเดิมเซย

แต่อย่าถูกรูปลักษณ์ภายนอกหลอกว่าเธอเป็นแค่ผู้หญิงธรรมดาทีเดียว เชียว! อูย...พอคิดถึงตรงนี้...กัวเยวี่หยางขยับกระดุกไหล่เบา ๆ เหมือนจะปวดแปลบขึ้นมาอีก

“ผู้หญิงไม่ได้เป็นแชมป์มวยปล้ำกันทุกคนเสียหน่อย!” ซย่าเสียนอวี่นลากเท้าเดินเข้ามา “ถ้าฉันเก่งขนาดนั้นคงไม่ปล่อยให้มันตามมาถึงหน้าบ้านหรอก แค่เห็นเดินตามก็จับซัดหน้าหงายแล้ว!”

เฟิงเซียนจิ้งพยักหน้าหงิก ๆ เป็นสากกะเบือ แถมยังชูนิ้วโป้งให้อีกต่างหาก “ใช่แล้ว มีเธอจะปล่อยให้มันเดินตามมาถึงบ้าน”

ถูกต้อง ผู้หญิงที่ภายนอกเหมือนจะน่ารักเรียบร้อยคนนี้ไม่ใช่อย่างที่เห็น เฟิงเซียนจิ้ง นักมวยปล้ำหญิงที่ใช้ฉายาในวงการว่า “เสี่ยวจิ้ง” คือคลื่นลูกใหม่ของวงการ เทคนิคการต่อสู้อันเยี่ยมยอดและทรวดทรงอันสมบูรณ์แบบทำให้เธอเป็นดาวรุ่งพุ่งแรงที่ทุกคนจับตามอง เธอจึงต้องปิดบังตัวตนด้วยการแต่งตัวเป็นสาวแว่นเรียบร้อย จะให้ใครรู้ความลับของเธอไม่ได้เด็ดขาด

แต่สิ่งหนึ่งที่เธอคาดไม่ถึงคือกัวเยวี่หยางเป็นแฟนพันธุ์แท้กีฬามวยปล้ำ โดยเฉพาะนักมวยปล้ำหญิง เขาารู้ลึก รู้จริงระดับเซียนมวยยังยอม มีหรือจะไม่รู้จัก “เสี่ยวจิ้ง” นักมวยปล้ำหญิงดาวรุ่งที่ทั้งสวยทั้งเก่ง! เขามองออกตั้งแต่ครั้งแรก ๆ ที่พบเธอ หลังจากนั้นไม่ว่าเฟิงเซียนจิ้งจะพยายามอำพรางอย่างไรก็ไม่หลุดรอดสายตาอันเฉียบคมของแฟนคลับตัวยง...เพราะอย่างนี้เองเธอจึง “ยึดเส้นยึดสาย” กับพวกเขาได้เต็มที่โดยไม่ต้องหลบ ๆ ซ่อน ๆ อีกต่อไป

“ปัญหาคืออิวี่เสี่ยวเอินไม่ได้เป็นนักมวยปล้ำ” เหม่าอิ่งเต๋อนั่งลงอย่างไม่เกรงใจ ในมือมีจานเปล่ากับส้อม ช่วยไม่ได้ ฝีมือทำอาหารของเฟิงเซียนจิ้งไม่ด้อยไปกว่ามวยปล้ำเลย แค่ได้กลิ่นสปาเกตตีซอสครีมหอยลายก็หิวจะแ่

“ถ้าเป็นผู้ชายคงจุดเขาไปได้ง่าย ๆ เลยละ”

“แต่จะจุดเขาลงจากชั้นห้าได้อย่างไร แถมไม่มีใครได้ยินเสียงร้องเลยด้วย”
ชยาเสียนอวีนเถียงทันควัน “ฉันมีลางสังหรณ์ว่าต้องเป็นตำนานประจำเมือง
แน่”

“สตออล์กเกอร์ต่างหาก!” คราวนี้เหมาอิงเต๋อเกือบฝังเข็ญจิ้งพุดเป็น
เสียงเดียว ทั้งคู่บ่ใจเชื่อว่าเป็นคดีสตออล์กเกอร์โรคจิต จะไปเกี่ยวกับตำนาน
ประจำเมืองได้อย่างไรกัน

เฟิงเซียนจิ้งพอใจมากที่มีคนอยู่ฝ่ายเดียวกับเธอ และรีบตักสปาเกตตี้
ในชามตัวเองแบ่งให้เหมาอิงเต๋ออย่างเอื้อเฟื้อ ทำเอาชยาเสียนอวีนน้ำลายไหล
เป็นทาง

“ตำรวจกำลังตรวจสอบเทปก้องวงจรปิด เดี่ยวรู้แน่ว่าใครเป็นคนร้าย
ถึงแม้การลักพาตัวผู้หญิงจากชั้นห้าไม่ใช่เรื่องง่าย แต่ถ้าเขาสลบหรือถูกชู่ละก็
เป็นไปได้แน่!” เหมาอิงเต๋อให้เหตุผลหนักแน่น “อีกอย่าง โข่ล้องประตู
แบบนั้นเปิดจากข้างนอกง่ายจะตาย จะลือกลับไปที่น่าจะไม่ยาก”

เฟิงเซียนจิ้งพยักหน้าหงิก ๆ เธอคิดว่าคดีนี้ไม่มีอะไรซับซ้อน ตอนนั้น
เรื่องเดียวที่น่าเป็นห่วงคือความปลอดภัยของผู้หญิงที่อาศัยอยู่ในละแวกนั้น
แต่ถ้าไม่กลับตึกเกินไปและพยายามหาเพื่อนกลับด้วยก็น่าจะไม่เป็นไร
หลังจากนั้นก็แค่รีบหาตัวไ้อ์บักามันให้เจอโดยเร็ว ไม่นานอีวีเสี่ยวเอินอาจยังมี
ชีวิตอยู่

“ตอนถูกลักพาตัวเขาไม่น่าหมดสติ...” กัวเยวี่หยางพุดมุบมิบ “เสี่ยวจิ้ง
ไม่เห็นที่เกิดเหตุ บนผนังกับพื้นมีรอยนิ้วตะกุกเป็นคราบเลือดเต็มไปหมด
เลยนะ”

หิม เฟิงเซียนจิ้งขมวดคิ้วพลาจจินตนาการสภาพที่เกิดเหตุ ก่อนจะหัน
ไปกระซิบถามเหมาอิงเต๋อว่า “นิ้วเขื่อนเลือดเธอ?”

“อืม เหมือนมีคนใช้เล็บตะกุกไปตามผนัง บางรอยเขี้ยวไปเขี้ยวมา

บางรอยขาดเป็นห่วง ๆ แต่บางรอยก็ลากยาวมาก” พอเหมาอึ้งแต่เอ็งก็ถึง รอยพวกนั้นก็ไม้สบายใจขึ้นมา “เหมือนเธอพยายามตะครุบกำแพงห้องไว้ แต่ถูกคนลากออกไป...หรือไมก็จิกกำแพงไว้ด้วยความทรमान”

“มีเล็บมือติดขึ้นเหนือบนศึบ์บอร์ดด้วย! เล็บทั้งเล็บเลย!” ซย่าเสวียนอวีน พุดเสียงดังขึ้นเล็กน้อยพลางเคาะเล็บตัวเองไปด้วย “หลุดออกมาทั้งเล็บเลยนะ!”

แบบนี้แยแ่ เฝิงเขียนจึงคิดในใจ แปะลว่าผู้ต้องสงสัยอาจใช้ความรุนแรง เขื่อสาวผู้เคราะห์ร้ายคงเจ็บปวดและทรमानมากก่อนจะหายตัวไป เพราะ อย่างนั้นถึงมีบาดแผล เพราะอย่างนั้นนิ้วมือทั้งสิบถึงเต็มไปด้วยเลือด เพราะ อย่างนั้นจึงตะกุกไปตามผนัง...เหตุการณ์หลังจากการตื่นแบบนั้นคงไม่ดี เท่าไรแ่

ในเมื่อเป็นเช่นนี้...ทำไมไมมีใครไ้ยินเสียงผิดปกติเลย เหตุการณ์ แบบนี้ควรจะมีเสียงกระแทก เสียงกริรร้อง เสียงต่อสู้อหรืออะไรอย่างอื่นดัง ออกมาแ่ คนที่อยู่ชั้นเดียวกันไมมีทางไมไ้ยิน นอกเสียจากว่า...เฝิงเขียนจึง ชะงักไปครู่หนึ่ง คำว่า “ตำนานประจำเมือง” แวะเข้ามาในสมอง

ไ้บ้ำซย่าเสวียนอวีน! จะถูกเขาล้างสมองไมไ้เด็ดขาด! เธอไมอยาก ยุ่เกี่ยวกับ “ตำนานประจำเมือง” อะไรนั้นอีกแม้แต่ชนิดเดียว แต่ทำไมรู้สึก เหมือนหันไปทางไหนก็เจออยู่ทุกที่นะ!

เสียงกริ่งประตูดังขึ้น ทั้งสี่พากันหันไปมอง ทุกคนอยู่บ้าน วันหยุด สุดสัปดาห์แบบนี้ใครจะมาหาพวกเขากัน

“วันนี้ฉันไมมีแขกนะ” เฝิงเขียนจึงยกไหล่แล้วหันกลับมากินสปาเกตตี ต่อ

“ฉันก็ไมมี” เหมาอึ้งแต่เอ็งนิ่งไมขยับ “นี่ ๆ คราวหน้าทำให้ฉันกินอีก ไ้ไ้ไหม อร่อยมากเลย”

ซย่าเสวียนอวีนซึ่งเป็นคนเดียวที่ยืนอยู่ต้องเดินไปเปิดประตู เขาหรีตา เ่งมองคนในจออินเตอร์คอม ก่อนจะชะงักไปครู่หนึ่ง “หลินซือหนี่ มีไ้ใครนัด

เขาไว้หรือเปล่า”

หลินซือหนีหรือ ทุกคนหันไปอีกครั้งก่อนจะสายหน้า ไม่มีใครนัดกับเขา เสียหน่อย ครั้งที่แล้วหลินซือหนีกับเพื่อนนักศึกษากลุ่มหนึ่งเคยมาคุยเรื่อง “ตำนานประจำเมือง” ที่นี้ เธอเลยรู้ที่อยู่พาร์ตเมนต์ของพวกเขา

“ฮัลโหล หลินซือหนีใช่ไหม” ซย่าเสวียนอวีนพูดใส่เครื่อง “มีเรื่องด่วนหรือเปล่า”

หลินซือหนีไม่ทันตอบ ใครอีกคนก็ดึงเธอออกไปแล้วโผล่หน้าเข้ามาในจอ พลังตะโกนลั่น “ขอร้องละ เปิดประตูที่ พวกนายคือ ‘ชมรมตำนานประจำเมือง’ อะเรนนี่ไม่ใช่หรือไง พอจะมีเรื่องนำเรื่องที่แฟนฉันหายตัวไปบ้างไหม!”

ซย่าเสวียนอวีนกดเปิดประตูทันทีโดยไม่แม้แต่จะหยุดคิด

“แฟนของผู้หญิงที่หายตัวไปมาถามเรื่องตำนานประจำเมืองละ!” ซย่าเสวียนอวีนหันไปตะโกนบอกทุกคนด้วยรอยยิ้ม “รีบเก็บโต๊ะให้เรียบร้อยแล้วหาเก้าอี้ให้แขกเร็ว!”

“ซย่าเสวียนอวีน!” เฝิงเซียนจิ้งยกถาดแล้วลุกขึ้นยืนด้วยสีหน้าหงุดหงิด “ปล่อยให้ใครต่อใครเข้ามาในบ้านตามอำเภอใจได้ยังไง! ฉันไม่ยากกินข้าวในห้องนอนนะ!”

“เธออายุอะไรเล่า หลินซือหนีก็เคยเจอกันแล้วนี่” ซย่าเสวียนอวีนทำหน้าที่ไร้เดียงสา “ตอนนี้เธอก็ดูโอเคดีออก ไม่โหมรมลักนิต”

เหมาอิงเต๋อกระหู่เขาตั้งบัก เฝิงเซียนจิ้งเอือมระอา “ตำนานประจำเมือง” ขึ้นทุกวัน วันนี้เป็นวันหยุดที่นาน ๆ เธอจะได้กลับบ้านอย่างสบายใจไม่ต้องอำพรางตัว ลู่ ๆ ก็มีคนนอกบูมป้ามเข้ามา เธอต้องหงุดหงิดเป็นธรรมชาติ

“เราไปนั่งกินที่โต๊ะน้ำชาในห้องนั่งเล่นดีกว่า...ปล่อยผมแล้วยี้ให้ยุ่ง ๆ สิ ใส่แว่นด้วย” เหมาอิงเต๋อยกถาดอาหารของเธอขึ้นมาโดยไม่ถามสักคำ “ซย่าเทีย่น อย่าเพิ่งรีบเปิดประตู ให้เวลาเฝิงเซียนจิ้งแต่งตัวหน่อย”

เฝิงเซียนจิ้งเดินเข้าไปในห้อง สายตาอำมหิตยังจ้องซย่าเสวียนอวีนเขม็ง

แวตานั้นกำลังบอกเขาโดยไม่ต้องปริปากว่า “เดี๋ยวนายเจอดีแน่!”

หลังซูลมุนอยู่ครู่หนึ่ง ทุกคนก็เข้าประจำที่ ถ้าไม่ใช่เพราะเฟิงเซียนจิ้ง ยืนกรานไม่ยอมกินข้าวในห้องนอน เธอคงไม่ต้องลำบากมานั่งกินบนโต๊ะเตี้ยๆ ในห้องนั่งเล่นแบบนั้น ไม่ก็หน้าที่ต่อมา หลินซือหนี่ อาเจี๋ย และหงเหวยถึง ก็เข้ามาในบ้าน แน่หนอนว่าพวกเขาได้รับเชิญไปนั่งในห้องรับประทานอาหาร อันกว้างขวางทางทิศหนึ่งนาฬิกา ส่วนกัวเยร์หยางผู้คล่องแคล่วก็เตรียมน้ำ ให้แขกไว้เรียบร้อยแล้ว

“ขอโทษด้วยนะ ฉันไม่ได้ตั้งใจจะมารบกวนพวกนาย” หงเหวยถึงยัง นับว่าพอรู้กาลเทศะบ้าง เขามองสองคนที่นั่งเหม่ออยู่ข้างโต๊ะน้ำชาในห้องนั่งเล่น อีกทาง ก่อนจะหันกลับมาหาชยาเสวียนอวี่น “แต่ฉันเป็นห่วงว่าเสี่ยวเอินอาจ ตกอยู่ในอันตราย”

“ไม่ต้องขอโทษหรอก เรายินดีต้อนรับ” ชยาเสวียนอวี่นเอ่ยเสียงใสแจ้ว กัวเยร์หยางที่ยืนอยู่ข้างหลังถึงกับต้องใช้ศอกกระทุ้งเตือนเบาๆ เวลาชยาเทียน ตื่นเต้นมักคุมตัวเองไม่ค่อยอยู่ แต่เขาตื่นเต้นเพราะมีโอกาสเจอ “ตำนานประจำ เมือง” ไม่ใช่เพราะเห็นคนอื่นเคราะห์ร้ายหรอกนะ

หลินซือหนี่มองเฟิงเซียนจิ้งที่อยู่ในห้องนั่งเล่นแล้วยิ้มให้น้อยๆ “เฮ้ เฟิงเซียนจิ้ง! เหม่ออิ่งเต๋อ!”

“อือ” เฟิงเซียนจิ้งพยักหน้าเป็นเชิงรับรู้แล้วก้มหน้ากินอาหารต่อ

“หวัดดี!” เหม่ออิ่งเต๋อขานตอบพลางยิ้มให้ “เธอ...รู้จักกับคนที่หายตัว ไปเธอ?”

“เขาเป็นเพื่อนสนิทฉันนะ” หลินซือหนี่พยักหน้าด้วยท่าทีจริงจัง แต่สิ่งที่ เหม่ออิ่งเต๋อคิดอยู่ในใจคือ เธอเองก็เอาทุกเรื่องไปโยงกับ “ตำนานประจำเมือง” กับเขาด้วยเธอเนี่ย!

ทันทีที่หงเหวยถึงนั่งลงก็รีบถามเรื่อง “ตำนานประจำเมือง” อย่างร้อนรน กัวเยร์หยางรับหน้าที่อธิบาย แถมยังหยิบกระดาษเคลือบที่พิมพ์เตรียมไว้มา

เป็นหลักฐานยืนยันว่าในอินเทอร์เน็ตก็มีคนพูดถึงเรื่องนี้ และผู้หญิงคนแรก
ที่เจอตำนานผู้ชายที่ชั้นล่าง จนถึงเวลานี้ก็ยังสาบสูญไว้ร่องรอย

“เคยมีคนรายงานข่าวเรื่องนี้ไหม” หงเหวยถึงถาม ลำคอตีบตัน
ไปหมด “เป็นคดีคนหายเหมือนกันหรือเปล่า หรือว่า...”

“พวกเรากำลังค้นข้อมูลอยู่ ตำนานก็แบบนี้ละ เหตุการณ์เกิดขึ้น
นานมาแล้ว แต่มันเป็นเรื่องที่คนลืกันไปลืกันมาในอินเทอร์เน็ต ไม่รู้ที่มาแน่ชัด”
ซย่าเสียนอวินจ้องเขาด้วยดวงตาเป็นประกาย “แล้ว...ตำรวจเจออะไร
บ้างไหม”

ทันทีที่ได้ยินคำถามหงเหวยถึงก็กำหมัดแน่น ตัวสั่นน้อยๆ “เจอตัว
คนร้ายในกล่องวงจรปิดแล้ว ตอนนี้อยู่กำลังตามสืบอยู่...แต่กล่องต้นถ้ายหน้ามัน
ไม่ชัด!”

“ทำไม่ล่ะ” ก้าวเยว่หยางถามสวน “ความละเอียดภาพไม่พอหรือ”

“ไม่ใช่ ประหลาดมาก...กล่องถ่ายเห็นป้ายทะเบียนรถยนต์ที่อยู่ห่าง
ออกไปชัดแจ๋ว แต่กลับเห็นผู้ชายคนนั้นไม่ชัด” อาเจียตอบ “พวกเราก็ไปดู
เทปตั้งสองครั้ง ตอนแรกตำรวจอยากเรียกเราไปดูว่าเคยเห็นหน้าคนร้ายที่ไหน
หรือเปล่า แต่ดูจากรูปในกล่องมองไม่ออกเลยว่าเขาหน้าตาเป็นยังไง”

“คนร้ายสวมหมวกเก็บกับชุดออกกำลังกายแขนยาว มองไม่ออกด้วยซ้ำ
ว่าอายุเท่าไร” เสียงหลินซือหนิเจือสะอื้นเล็กน้อย “ดูไม่ออกจริงๆว่าเป็นใคร”

ถ้ากล่องถ่ายเห็นป้ายทะเบียนรถชัดเจน จะเห็นใบหน้าคนร้ายไม่ชัด
ได้อย่างไร เหมอิ่งเต๋อเตว่อาจเพราะเงาหมวกเก็บบังหน้าไว้ก็ได้

“เป็นเพราะหมวกหรือเปล่า” ก้าวเยว่หยางทำท่าคิด “หมวกเก็บมีปีกบัง
ใช้อำพรางใบหน้าได้ง่าย”

“ไม่ใช่!” หงเหวยถึงเงยหน้าทันควัน “มันเงยหน้ามองกล่องวงจรปิด
ด้วยซ้ำ!”

ว่าอย่างไรนะ ทุกคนในที่นั้นตกอยู่ในความเงิบ กระทั่งเฟิงเซียนจิ้ง

ที่กำลังตกสเปาเกตตีเข้าปากยังถือล้อมค้ำอยู่กลางอากาศ เงยหน้ามองกล้องวงจรปิดเนี่ยนะ ถ้าไม่สติเลอะเลือนก็คงใจกล้ำมาก หากคนในภาพวงจรปิดเป็นผู้ร้ายลักพาตัวจริงแล้วยังกล้าเงยหน้ามองกล้องตรงๆ แสดงว่าอุกอาจมาก!

ไม่สิ แต่เมื่อกี้พวกเขาบอกว่ามองไม่ออกว่าหน้าตาเป็นอย่างไรไม่ใช่หรือ “จะเป็นไปได้ยังไง ในเมื่อเงยหน้ามองกล้องก็ต้องเห็นหน้าสิ ระบบของตำรวจน่าจะมิวี่ตีตึงภาพชัดๆ ออกมาได้หรือมั้ง” เหม่าอิ่งเต๋อหน่าไม่ไหว จึงลุกมาร่วมวงสนทนาด้วย สิ่งที่เขาพูดมาไม่น่าเป็นไปได้เลย

“ลองแล้วก็ยังเบลอลเหมือนเดิม อย่างกับว่าคนคนนั้น...” หงเหวยถึงขมวดคิ้ว ก่อนจะใช้ฝ่ามือวนเป็นวงกลมเหนือใบหน้าตัวเองด้วยสีหน้าเคร่งเครียด “ไม่มีใบหน้า เราเห็นแต่ดวงตาของเขา มันฉายประกายวาบตอนมองตรงมาที่กล้อง ตำรวจยังให้เราถ่ายรูปเก็บไว้ด้วย นี่!”

เขายื่นมือถือออกมา ภาพในนั้นเบลอลมาก แต่พอกะความสูงได้และมองออกว่าอีกฝ่ายแต่งตัวอย่างไร

มุมปากซย่าเสวียนอวี่นยักเป็นมุมสามสิบองศา ใบหน้าฉายแววเคลิบเคลิ้ม ก้าวเวิ่ร่หยางเห็นสีหน้าของเขาก็เข้าใจกระจ่าง นี่จะเป็นอะไรไปได้ นอกจาก “ตำนานประจำเมือง” จริงไหม!

“ขอบหน้าต่างทั้งด้านนอกและด้านในไม่มีรอยเท้าเลย ตรวจเจอแค่รอยนิ้วมือของเสวียนอวี่น ตามหลักแล้วต่อให้หนีออกไปทางหน้าต่าง ไม่ว่าจะยังไง ก็ควรมีร่องรอยเหลืออยู่บ้าง” หลินซือหนี่พูดพลางตัวสั่น “แถมกล้องวงจรปิดถ่ายเจอแค่ตอนที่ผู้ชายคนนั้นอยู่ชั้นล่างของอพาร์ตเมนต์ หลังจากนั้นเขาก็เดินหายไปนมมบอดของกล้อง...แล้วก็ไม่เห็นเขาออกมาจากอาคารอีกเลย”

หากว่าอีกฝ่ายเป็นคนร้ายที่ลักพาตัวอวี่เสวียนอวี่นไปจริง ๆ กล้องวงจรปิดก็น่าจะถ่ายเห็นช่วงที่เขากำลังลากหรืออุ้มอวี่เสวียนอวี่นออกมา ซอยหน้าอาคารเป็นซอยตัน และหน้าต่างห้องของอวี่เสวียนอวี่นก็หันเข้าหาด้านในซอยพอดี ไม่มีทางอื่นให้หนี

“เพราะฉันจนถึงอยากขอให้พวกเธอช่วย! คิดดูสิว่าเรื่องแบบนี้มันเป็นไปได้ที่ไหน!” หงเหวยถึงตะโกนลั่นอย่างร้อนใจ “หลินซือหนีบอกว่าพวกเธอรู้เรื่องตำนานประจำเมืองดีมาก ฉันก็เลย...”

“แน่นอน!” ใบหน้าชยาเสวียนอวี่นระบายยิ้มกว้างอย่างภาคภูมิใจ ส่วนกัวยี่ว्हยางก็ลุกพรุดอย่างรู้งาน ก่อนจะประกาศก้องพร้อมกันว่า “เพราะพวกเราคือ - ผู้รวบรวมตำนานประจำเมือง!”

หงเหวยถึงมองอึ้ง ๆ สองคนตรงหน้าเต๊ะท่าประสานเสียงกันพร้อมเพรียงท่าทางคึกคักสุดขีด หลินซือหนีกลั่นไม่ไหวต้องปิดปากหัวเราะ เธอเข้าใจความรู้สึกของหงเหวยถึงในขณะนี้ ครั้งแรกที่เธอเจอพวกเขานี้ก็คิดว่าตัวเองขอความช่วยเหลือผิดคนเหมือนกัน

“ก็อย่างที่ฉันบอกละ พวกเขาระตือรือร้นเลยนะ” หลินซือหนีรีบเข้ามาตบ่าหงเหวยถึงที่ตัวแข็งเป็นรูปปั้นหิน “สรุปคือเรื่องที่เกิดกับเสี่ยวเอินแปลกจนไม่น่าเป็นไปได้ ประตูล่องโซ่ล็อกไว้ ไม่มีร่องรอยคนปีนออกทางหน้าต่าง มีแต่ผู้ชายที่เดินเข้ามาในตึกแล้วไม่กลับออกมา เกิดอะไรขึ้นกับเขาทั้งหมด”

“ซ้าก่อน อย่าเพิ่งร้อนใจ” ชยาเสวียนอวี่นพูดเสียงเนิบช้าทว่าหนักแน่น “พวกเราคือชมรมตำนานประจำเมืองและรู้ตำนานประจำเมืองเป็นอย่างดีก็จริง แต่เราไม่ใช่หมอผี อีกอย่างตำนานบางเรื่องก็ยังเป็นปริศนา ไม่มีใครรู้ทางแก้”

ว่ากันว่าถ้าพวกเจสไฝ่ผมติดตัวไว้จะช่วยกันไม่ให้สาวปากฉีกเฉียดเข้ามาใกล้ แต่ “ผู้ชายที่ชั้นล่าง” เป็นตำนานประจำเมืองที่น่ากลัวกว่านั้นหลายเท่า

หงเหวยถึงได้ยืนดั่งนั้นก็ใจหายวาบ ตัวอ่อนยวบลงไปพึ่งพนักเก้าอี้อย่างไร้เรี่ยวแรง

“แต่น่าจะมีทางแก้นะ ครั้งที่แล้วตอนเจอเด็กหญิงชุดแดง พวกเธอก็หาทางแก้ได้สำเร็จ!” หลินซือหนีเอ่ยอย่างร้อนรน ตามองชยาเสวียนอวี่นกับเหมาอิ่งเต๋อที่กำลังเดินเข้ามา “พวกเธอช่วยชีวิตทุกคน...แล้วกัวยี่ว्हยางด้วย”

ชยาเสวียนอวีนกับเหมอิ่งเต๋อสบตากันอย่างกระอักกระอ่วน ทุกคนเข้าใจว่าเรื่องเด็กหญิงชุดแดงคลี่คลายแล้ว แต่ความเป็นจริงตำานประจำเมืองก็ยังเป็นตำานประจำเมืองวันยังค่ำ อย่างไรก็ตาม ทางที่ต้ออย่าให้หลินซือหนีรู้ความจริงดีกว่า เฮ้อ!

“พวกเราจะพยายามหาเงื่อนงำให้ได้มากที่สุด ดั่งนั้น...” ชยาเสวียนอวีนยื่นมือออกมา ฝ่ามือหงาย “นั้นขอข้อมูลความในเฟซบุ๊กกับไลน์ของอีวีเสี่ยวเอิน ช่วงก่อนที่เธอจะหายตัวไปได้ไหม”

ทุกคนชะงักไปครู่หนึ่งก่อนจะควักมือถือตัวเองออกมาอย่างรวดเร็ว เข้ามีตวันพุดที่สบัติหลินซือหนีได้รับข้อความไลน์เยอะมาก ส่วนหงเหว่ยถึงก็มีสายที่ไม่ได้รับจำนวนมหาศาล

“เรื่องนี้แปลกมาก ไม่ต้องดูที่ไหนไกล แค่เห็นสภาพห้องของเขาก็รู้แล้วว่าต้องมีการดัดนรชนิดซึนไม่น้อย ทำไม่ไม่มีใครได้ยินเสียงเลย” เหมอิ่งเต๋อยังติดใจเรื่องสภาพห้อง

“ทุกคนคงไม่ทันสนใจมั้ง” ใบหน้าชยาเสวียนอวีนยังระบายด้วยรอยยิ้ม “หรือไม่แน่ คนธรรมดาอาจไม่ได้ยินก็ได้”

เหมอิ่งเต๋อเหลือบมองเขาด้วยหางตาอย่างเหลืออด ทำไม่ต้องเอา “ตำานประจำเมือง” ไปโยงกับเรื่องผีสังนางไม้ด้วย ถึงจะเป็นอมมนุษย์เหมือนกัน แต่การสร้างความเชื่อมโยงแบบนี้รังแต่จะทำให้คนฟังไม่สบายใจ

เฟิงเซียนจิ้งที่อยู่ในห้องนั่งเล่นกวาดอาหารลงห้องอย่างรวดเร็ว ตอนนั้นสิ่งเดียวที่เธอต้องการคือรีบกลับเข้าห้องตัวเอง ไม่อยากฟังอะไรอีกต่อไปแล้ว!

ลึก ๆ แล้วทุกคนล้วนมีความอยากรู้อยากเห็น ถ้าเธอฟังต่อไปก็จะยิ่งอยากรู้และยิ่งถลาลึก แล้วหลังจากนั้นก็เกิดเรื่องที่เกิดขึ้นก่าลังหรืออยู่เหนือการควบคุม เธออาจบาดเจ็บหรือไมก็ตกอยู่ในอันตราย... สัปดาห์ที่แล้วพอกลับไปบ้านเธอก็เพิ่งถูกทำโทษชุดใหญ่

เธอเป็นนักมวยปล้ำ จะนุ่มปามเอาร่างกายไปเสี่ยงแบบนี้ไม่ได้

“แต่คนห้องตรงข้ามห้องของอีวีเลียเอินเลี้ยงแมว แล้วแมวตัวนั้นได้ยินเสียง!” หลินซือหนีโพล่งขึ้น “เขาบอกว่าแมววิ่งไปที่ประตูแล้วมีท่าทางตระหนกเอาแต่ตะกุกตะกักไม่หยุด เหมือนข้างนอกมีอันตราย!”

“แมวเหรออ” ก้าวเยวีหยางตาเป็นประกายวับ “นี่เรื่องสำคัญเลยนะ”

ว่ากันว่าหมาและแมวมองเห็นสิ่งที่ตาของมนุษย์ทั่วไปมองไม่เห็น และมีประสาทสัมผัสเฉียบคมกว่า แน่หนอนว่าสัตว์เลี้ยงส่วนใหญ่ล้วนมีประสาทรับรู้จับไว จึงไม่แปลกที่มันจะรู้ทันทีเมื่อมีคนแปลกหน้ามาเยือน

“เธอรู้ชื่อเขาไหม ฉันอยากไปถามเพิ่ม” ซย่าเสวียนอวีนรีบถามอย่างกระตือรือร้น

“มีสิ ๆ ฉันขอแลกโฉนดกับเขาไว้!” หลินซือหนีตอบ แต่เธอนึกไม่ออกว่าเพื่อนบ้านคนนั้นชื่ออะไร จึงต้องเปิดหาในมือถือ

“เงินอี๋หรง รุ่นพีปี้สี่” หงเหวยถึงจำแม่นมาก!

“เงินอี๋หรงงั้นเหรออ” ไม่น่าเชื่อว่าคำตอบจะทำให้เฟิงเชียนจิ้งที่กำลังเดินผ่านด้านหลังพวกเขาชะงักฝีเท้าทันควัน

เหม่าอิงเต๋อหันไปมอง “เธอรู้จักผู้หญิงคนนั้นเหรออ ชื่อนี้โหลจะตาย”

“เอกภาษาญี่ปุ่นหรือเปล่า” เฟิงเชียนจิ้งจิงใจกระซิบถามเสียงเบา

“ใช่ ๆ!” หงเหวยถึงที่นั่งอยู่ด้านหน้าหันมามอง พอเห็นเฟิงเชียนจิ้งก็ประหลาดใจเล็กน้อย ผู้หญิงอะไรเอาผมมาบังจนแทบมองไม่เห็นหน้าตาเป็นยังไง

“ไม่เชิงเหรอก แค่เรียนคลาสภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาปีหนึ่งห้องเดียวกัน แต่เขาไม่ค่อยมาเรียน เลยขอยืมสมุดโน้ตฉันแล้วก็มาถามว่าสอบเมื่อไหร่บ้าง” วันแรกที่เข้าเรียนวิชานี้เฟิงเชียนจิ้งนั่งอยู่ข้างเธอ รุ่นพีปี้สี่ที่ว่านี้ชวนคุยอย่างเป็นกันเอง และบอกโดยไม่อ้อมค้อมว่าตัวเองไม่ค่อยมาเข้าเรียน

“เขาอยู่ปีสี่แต่เรียนภาษาอังกฤษตัวเดียวกับเด็กปีหนึ่งนี่นะ” เหม่าอิงเต๋อจับสังเกตได้อย่างรวดเร็ว

“อือ...” เฟิงเซียนจิ้งยกไหล่ “ก...ก็ใช่ล่ะสิ! แสดงว่ารุ่นพี่คนนั้นอยู่
อพาร์ตเมนต์นั้นเหมือนกันหรือ”

“โลกกลมจัง!” หลินซือหนิงกัดริมฝีปาก “ก็แมวของเขานั้นละที่มีทำที่
ประหลาดในวันเกิดเหตุ แต่เขามัวแต่เล่นเกมเลยไม่ทันสนใจ”

เฟิงเซียนจิ้งยิ้มเพื่อนแล้วยกถาดอาหารที่กินหมดแล้วเดินออกไปยัง
ห้องครัว

“เขาจำได้ใหม่ว่าก็โมง ไม่แนเราอาจได้รู้เวลาเกิดเหตุ!” พอได้ยินดังนั้น
เหม่าอิงเต๋อก็คิดได้ “ต้องเกิดเหตุผิดปกติบางอย่าง แมวถึงจะตื่นกลัวแบบนั้น
อย่างน้อยเราจะได้รู้เวลาที่เกิดเรื่อง”

“เขาบอกว่าประมาณตีหนึ่งครึ่ง ดีกมากแล้วนะ” หงเหว่ยถึงตอบ “พอ
แมвр้องเขาก็ตกใจมาก กลัวจะเสียงดังรบกวนคนอื่น เลยหันไปดูเวลา”

“ตีหนึ่งครึ่งหรือ...” ก้าวเย่วหยางรีบเปิดมือถือของพวกเขาดูทันที
“ข้อความในไลน์อันสุดท้ายของอีวีเสี่ยวเอนส่งมาตอนตีหนึ่งสามสิบห้า”

เฟิงเซียนจิ้งที่อยู่ในครัววางจานลงทันที เธอวิ่งออกมาทันทีมือยังเต็มไปด้วย
ฟองสบู่ หลินซือหนิงเห็นท่าทางเธอแปลก ๆ เลยหันไปมองอย่างประหลาดใจ
“มีอะไรหรือเปล่า”

“เมื่อกี้พวกเธอบอกว่าแมวของเงินอี๋หรงร้องเสียงดังแล้วก็ตะกุกประตุ
ใช้ไหม” ถึงเมื่อกี้เสียงน้ำดังมาก แต่เธอรู้สึกเหมือนได้ยินประโยคนี

“ใช่ แมวโง่ตัวเหมือนกำลังกลัวอะไรบางอย่าง ทำเสียงขูใส่ประตุไม่หยุด
แถมยังตะกุกประตุอีก เจ้าของเลยตกใจมากต้องรีบไปอุ้มมันออกมา...”
หงเหว่ยถึงสายหน้า “แต่แค่เดี๋ยวเดียวเขาก็สวมหูฟังแล้วเล่นเกมต่อ ก็เลย
ไม่ได้ยินอะไรเลย”

“ต่อให้เธอไม่สวมหูฟัง เธอก็อาจไม่ได้ยินอะไรเลยอยู่ดี” ซย่าเสวียนอวีน
คิดอย่างไม่เห็นด้วย

“ถ้าอย่างนั้น...” เฟิงเซียนจิ้งขมวดคิ้ว “คนที่อยู่ข้างนอกนั้น...ก็น่าจะ

“ได้ยินเสียงแมวร้องเหมือนกันใช่ไหม”

เงินนี้ทรงเหลือบมองเวลาที่มุมขวาล่างของหน้าจอคอมพิวเตอร์โดยอัตโนมัติ

ตีหนึ่งครึ่ง เธอขมวดคิ้วพลงถอดหูฟัง ไม่รู้ทำไมสองสามวันมานี้ เธอใส่ใจเรื่องเวลากว่าปกติ เพราะผู้หญิงคนนั้นหายตัวไปหรือเปล่านะ

พอนึกถึงเรื่องของผู้หญิงในออฟาร์ทเมนต์เดียวกันหายตัวไปอย่างไร้ร่องรอย รวมถึงสภาพที่เกิดเหตุซึ่งมีร่องรอยชัดเจนเหมือนถูกลักพาตัว เธอก็ขนลุกเล็กน้อย

วันนั้นตอนที่ตำรวจสอบปากคำ เธอมองเข้าไปในห้องฝั่งตรงข้ามด้วยความอยากรู้อยากเห็น...แต่ถ้าเธอรู้เร็วกว่านี้คงไม่ทำแบบนั้นแน่ เพราะสภาพในห้องน่ากลัวมาก ภาพรอยนิ้วมือเปื้อนเลือดบนผนังกับห้องอันและทะเลยเข้ามาในสมอง ตอนถูกจับตัวไปผู้หญิงคนนั้นคงชัดเจน พยายามดิ้นรนต่อสู้จนช็อค ตู้อีเสื้อผ้า และของอย่างอื่นล้มกระจัดกระจาย แต่สุดท้ายก็ยังถูกคว่ำตัวไว้ได้ เธอจึงพยายามตะครุบผนังเอาชีวิตรอด และผลก็คือ...เล็บมือที่หักออกมา มือที่เต็มไปด้วยบาดแผล และร่องรอยตะกุกตะกายอย่างเอาเป็นเอาตาย

เธอตัวลั่นโดยไม่รู้ตัว แม้ว่ากำแพงอาคารนี้จะก่อด้วยปูนที่แข็งแรงและแข็งแรง แต่พอเห็นร่องรอยในห้องนั้นแล้ว เธอคิดว่าไม่มีทางที่เธอจะไม่ได้ยินเสียงอะไรเลย

ถ้าไม่ได้ยินเสียงอะไรเลยจริงๆ ก็แปลว่า...เกิดมีคนประสงค์ร้ายจะเข้ามาหาเธอ เธอคงไม่รู้เรื่องรู้อะไร ได้แต่นั่งบื้ออยู่หน้าคอมพิวเตอร์

ยิ่งคิดก็ยิ่งขนลุก เธอน่าจะไปนอนบ้านเพื่อน...หรืออย่างน้อยก็ให้ใครสักคนมาอยู่เป็นเพื่อน อยู่ที่นี่คนเดียวเธอรู้สึกไม่ปลอดภัยเลย

“เสี่ยว -” จู่ๆ แมวที่นอนอยู่บนตักก็กระโดดพรวดลงไปบนพื้นโดยไม่มีปี่สขลุ่ย

“เสี่ยวเช่อ” เงินนี้ทรงหันไปมองอย่างประหลาดใจ ปรากฏว่าเสี่ยวเช่อ

ยืนตัวแข็ง หลังโก่งสูง ขนตั้งชันไปทั้งร่าง ส่งเสียงคำรามหุ้มดำจากในลำคอ

ไม่จริงน่า...เงินอี๋ทรงรู้สึกสั่นหลังเย็นวาบ เอาอีกแล้วหรือนี่

เจ้าแมวค่อย ๆ ย่างเท้าไปทางประตูห้อง กรงเล็บเกาะพื้นแน่นทุกฝ่าเท้า ดวงตาทั้งสองจ้องบานประตูเขม็งไม่กะพริบ ทำทางตื่นตระหนก ส่งเสียงซู่ฟ่อ ๆ ไม่หยุด

“เสียวเข่อ! ไม่เอาน่า!” เงินอี๋ทรงดูเสียงเขม แต่ตัวยังนั่งติดเก้าอี้ ไม่กล้าลุก

เจ้าแมวไม่ยอมฟังเธอเลย มันงำกรงเล็บแล้วปราดไปที่ประตู ทำทางเหมือนวันนั้นไม่มีผิด เงินอี๋ทรงตกใจจนทำอะไรไม่ถูก ข้างนอกมีอะไรอยู่กันแน่ ทำไมเสียวเข่อทำท่าแบบนี้

เงินอี๋ทรงเหลือบมองช่องใต้ประตูอย่างหวาดหวั่น ก่อนจะค่อย ๆ เดินไปที่ข้างประตูอย่างระมัดระวังเพื่อปิดสวิทช์ไฟโถงทางเข้า เหลือไว้แค่ไฟที่โต๊ะหนังสือ แต่จังหวะที่กำลังจะปิดไฟ เธอก็ต้องตกใจเมื่อพบว่าใต้ประตูมีเงาอะไรบางอย่าง!

มีคนอยู่ข้างนอกเธอ! เงินอี๋ทรงเบิกตากว้างพลางถอยกรูดกลับเข้าไปด้านใน เสียวเข่อยังตะกุกตะกักและส่งเสียงตะแแต้ว ๆ ไม่หยุด

ติก ติก...เธอได้ยินแล้ว! เสียงฝีเท้าดังมาจากหน้าประตูห้องของเธอ ใครนะ ห้อง 501 หรือเปล่า หรือจะเป็นเพื่อนของผู้หญิงห้องตรงข้าม แต่ดีหนึ่งกว่าแล้ว ใครจะมาตอนนี้

ไม่ใช่สิ ประตูเหล็กกับประตูไม้ที่กั้นทางขึ้นชั้นห้าล็อกหมดแล้วไม่ใช่เธอ เมื่อถึงห้อง 501 ยังมาเคาะประตูถามเธออยู่เลยว่าให้ล็อกเลยไหม

เมื่อถึงเธอสวมหูฟังอยู่ทำให้ไม่ได้ยินอะไรเลย เป็นไปได้ว่าห้อง 501 อาจมีแขกมาหรือออกไปข้างนอก คู่หนึ่งบางทีก็เอาขยะออกมาวางที่ระเบียงทางเดิน ไม่ใช่เรื่องแปลก ไม่ต้องตกใจลึกลับ...แต่ถ้าเป็นห้อง 501 จริง เสียวเข่อไม่น่าทำท่าแบบนี้

มันกำลังตื่นกลัว เพราะรู้สึกว่ามีคนข้างนอกอันตราย

เงินอี๋ทรงย่องเข้าไปอ้อมเลียวเข่ออกมาอย่างเงียบเชียบ มันลั่นไปทั้งตัว เหมือนคืนที่เกิดเรื่องไม่มีผิด ต...แต่ว่าคนข้างนอกยังไม่ได้ทำอันตรายอะไรเธอ เสียหน่อย ดังนั้นทางออกเดียวคือทำใจเย็นและนั่งไว้ก่อน

“เลียวเข่อ ด..ดึกมากแล้วนะ!” เสียงเธอสิ้นหรือเปล่านะ เงินอี๋ทรงพยายามปรับเสียงให้เป็นธรรมชาติที่สุด “อย่าเสียงดังลิ จู้ๆ!”

เธออ้อมแมวแล้วถอยออกมา หญิงสาวกอดแมวแน่นในอ้อมแขน ตัวแข็งทื่อด้วยความหวาดกลัว ตาจ้องช่องใต้ประตูไม่กะพริบ แต่เงาดำหายวับไปแล้ว ร...หรือว่าอีกฝ่ายไม่อยู่หน้าประตูห้องเธอแล้ว หากขยับไปหลบอยู่หน้าประตูห้อง 503 เธอก็ไม่อาจรู้ได้เลย

ประตูที่นี้ไม่มีตาแมว เธอไม่มีโอกาสแอบมองออกไปด้านนอกด้วยซ้ำ ไม่มีทาง! เรื่องนี้ไม่เกี่ยวกับเธอเสียหน่อย ไม่มีสตอลท์เกอร์ที่ไหนเดินตามเธอนี้ ผู้หญิงที่อยู่ห้อง 503 น่าสงสารมากจริง ๆ ได้ยินว่าเธอโพสต์บนเฟซบุ๊กว่ามีสตอลท์เกอร์สะกดรอยตาม แกรมยังมายืนเฝ้าอยู่ข้างล่างติดด้วย

เธออธิษฐานให้หญิงสาวคนนั้นอยู่รอดปลอดภัย จริงอยู่ เธอรู้สึกผิดที่ไม่ได้ยินเสียงอะไรเลย แต่เธอไม่รู้จักจริงๆว่าวันนั้นจะเกิดเรื่อง

“เมี้ยว!” เลียวเข่อทำท่าเหมือนขาดอากาศหายใจและเริ่มดิ้นพล่าน “จ้าว!”

“จู้ๆๆ อย่าเสียงดังลิ!” เธอกระซิบ “โอ้ ไม่มีเรื่องอะไรหรอก”

แต่ไม่มีอะไรจริงหรือ เงินอี๋ทรงลอบหลังเลียวเข่ออย่างอ่อนโยน อยากสลัดทุกเรื่องจากความคิดและรีบหลับโดยเร็ว เธอจึงปิดเกมและเตรียมไปนอน แต่พลันรู้สึกว่ามีแมวในอ้อมแขนกำลังหรีตจางตาดำเป็นเส้นริ้วเล็ก จ้องประตู เข้ม็งไม่ยอมขยับ

“เลิกมองได้แล้วนะ” เธอเตือนเสียงดู “เธอทำแบบนี้ฉันยิ่งกลัวนะ”

เลียวเข่อเหมือนรู้ภาษาคน มันเหลือบมองเธอแวบหนึ่ง ก่อนจะหันกลับ

ไปจ้างประตู่ ตาสีเหลืองอำพันยังหรือเลิกไม่เปลี่ยน

เงินนี้ทรงไม่อาจทำให้ใจให้สงบ ถ้าเป็นแบบนี้ต่อไปเธอไม่มีทางนอนหลับ... เธอก้าวลงจากเตียง เดินกลับไปกลับมาอยู่เหนือพรมหน้าประตูหลายรอบ ก่อนจะสรุปได้ว่าเธอคิดมากจนกลัวไปเอง และต้องทำอะไรสักอย่างให้ตัวเองหยุดกังวล นั่นก็คือ - พิสูจน์ให้รู้ไปเลย

เปิดประตูออกไปดูอันตรายนะ ถึงเธอจะคิดว่าตัวเองกังวลมากไป แต่จะอย่างไรก็ต้องให้ตัวเองอยู่ในพื้นที่ปลอดภัยไว้ก่อน เธอตรวจดูอย่างระมัดระวังว่าประตูปิดสนิทดีแล้ว กลอนประตูล็อกเรียบร้อย เสร็จแล้วสุดลมหายใจลึก ๆ อีกหลายครั้ง แต่ก็ยังได้ยินเสียงหัวใจตัวเองที่กำลังเต้นแรงราวจะระเบิด

ตุบ ตุบ ตุบ ตุบ ตุบ

อย่ากลัวสิ เธอคิดมากไปเองน่า เงินนี้ทรง!

เธอขบฟันแน่นก่อนจะกลั้นใจก้มตัวลง เอาใบหน้าแนบกับพรมกันลื่นบนพื้น มองลอดช่องใต้ประตูออกไปด้านนอก - ถ้ามีคนอยู่ข้างนอกจริง ต่อให้ยืนอยู่หน้าห้อง 503 ซึ่งห่างจากประตูห้องเธอพอสมควร แต่หากมองจากมุมนี้ ก็ไม่มีมุมไหนหลุดรอดสายตาไปได้

ถ้าเห็นเท้าใครอยู่ตรงนั้นละก็เธอแจ้งตำรวจแน่! เธอไม่สนหรอกว่าอีกฝ่ายเป็นใคร อย่างไรก็ตามก็ต้องรักษาตัวเองให้ปลอดภัยไว้ก่อน - เงินนี้ทรง เบิกตากว้าง

แต่ทำไมถึงมีดวงตาสีขาวอีกคู่กำลังสบตาเธออยู่!

“กรี๊ด -”